

brat

Francišek 3

Letnik XVII (CXXVIII) • maj 2007

cena 1,40 € / 335 SIT

Leto Svetega pisma

»Oče, odpusti jim,
saj ne vedo,
kaj delajo.«

ALI JE LJUBITI SPLOH MOGOČE
STISKE DRUŽIN
ROMANJE PODOBE SV. ELIZABETE
NAJINA LJUBEZEN
OTROŠKO SUŽENJSTVO DANES
ŠKOF JURIJ – 60-LETNIK

Kazalo

Franciškovna duhovnost

- 4 Kakor sem jaz vas ljubil ...
- 7 Življenje sv. Elizabete

Naša evangelizacija

- 8 Leto sv. Rešnjega Telesa
- 10 Misijonski mozaik
- 12 Stiske družin

Iz naših družin

- 14 Železna maša p. Bertranda
- 16 Predavanje o sv. Elizabeti Ogrski
- 18 Pričevanje za Kristusa na delovnem mestu

FSR

- 20 Zaobljube krajevne FSR v nastajanju
- 21 Krajevno bratstvo pri sv. Jožefu
- 22 Volilni kapitelj v krajevnem bratstvu Brezje
- 23 Utrinek s srečanja predsednikov na Brezjah

- 24 Spored romanja podobe sv. Elizabete
- 25 V spomin na pokojno sestro

Mladi Frančišku

- 26 Najina ljubezen
- 29 FRAMA v ječi s Frančiškom
- 31 Novice iz FO in FRAME

RAZVEDRILLO

- 23 Nagradna številčna izpolnjevančka

Pravičnost in mir

- 33 V naslednjih treh urah ...
- 34 Otroško suženjstvo danes
- 36 Poročilo »Živi planet« 2006

Korenine in sadovi

- 38 Življenje sv. Frančiška (9)

Sveta dežela

- 39 Naš častni predsednik, škof Jurij
- 41 Kako sem doživljal romanje?
- 43 Duhovne vaje v Nazarjah
- 45 V spomin Leopoldu Sulcerju
- 47 AKCIJA – Nabirka za krščanske šole

Naslovna slika

V letu Svetega pisma nas spremljajo ilustracije s svetopisemskimi mislimi, ki naj nas pripravijo do globljega razumevanja svetega besedila in do molitve ob njem. Fotografije izbira iz svojega bogatega arhiva br. Peter Skoberne. Asiški romarji vidijo pred baziliko Marije Angelske v Assisiju velik kelih s hostijo – podoba sv. Rešnjega telesa in krvi.

Ob hostiji v notranjem krogu so trikrat zapisane Jezusove besede na križu: »Žejen sem.« V zunanem krogu pa: »Žena, glej, tvoj sin!« in »Sin, glej, tvoja mati!« Na kelihu pa besede: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo.«

Revija brat **Frančišek** – ISSN 1408-0192.

GLASILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA (FSR) V SLOVENIJI.

Revija izhaja šestkrat letno.

Izdajatelj: Frančiškanska prokuratura v Ljubljani, Prešernov trg 4, 1000 Ljubljana.

Člani uredniškega odbora: br. Mihael S. Vovk (glavni urednik, Frančiškova duhovnost), br. Edvard Kovač (odgovorni urednik), br. Peter Skoberne (naslovnica), br. Krizostom Komar in s. Romana Kocjančič (Naša evangelizacija), br. Metod in s. Mateja Trajbarič (FSR), br. Gregor Pavlič (Razvedrilo), br. Igor Pigac in s. Urška Purk (Mladi Frančišku), br. Stane Zore (Pravičnost in mir), br. Miran Špelič (Korenine in sadovi, Naše knjige), br. Peter Lavrih (Sveta dežela). **Lektorira:** Vera Lamut. **Oprema:** Aleš Porenta. **Oblikovanje in priprava:** Salve d.o.o., Ljubljana.

Tisk: Povše, Povšetova 36a, Ljubljana. **Naslov uredništva:** Prešernov trg 4, 1000 Ljubljana.

Naslov glavnega urednika: Brezje 72, 4243 Brezje; tel.: 04/537 07 25 ali 041/695 758; e-mail: mihael.vovk@rc.si; faks: 04/533 88 66

Rokopisov in slik ne vračamo.

Cena: 1,40 € / 335 SIT. **Letna naročnina:** 8,40 € / 2013 SIT. **Za tujino:** 16,80 € / 4026 SIT.

TRR 2440-0900-4310-591 Raiffeisen Krekova banka d.d. Maribor; pri plačilu se sklicujte na 00 700.

Glasilo izhaja z dovoljenjem cerkvenih oblasti.

Že spet o ljubezni! Le kje je? Človeška sebičnost, najrazličnejši kupončki, nalepke in 10-20% popusti, če prideš ponovno v določeno trgovino, nas obdajajo z vsem drugim kakor pa s toplino človeške ljubezni. Papež Benedikt XVI. je imel pogum napisati ob 22. svetovnem dnevu mladih, ki so ga v škofijah praznovali na cvetno nedeljo, pismo, kjer jim je v razmislek predložil Jezusove besede: »Kakor sem vas jaz ljubil, tako se tudi vi ljubite med seboj!« (Jn 13,34). Mladim si upa odgovoriti na vprašanje, ki mu je gotovo bilo zastavljeno že neštetokrat: »Ali je sploh mogoče ljubiti?«

Papež pogumno odgovarja v treh korakih: »Izvir ljubezni je samo eden in to je Bog.« Drugi korak je razodetje ljubezni v učlovečenju in v dokončnem razodetju Božje ljubezni, ki ga predstavlja križ. »Kristus me je vzljubil in je zame daroval samega sebe« (prim. Ef 5,2). Tretji korak pa je Jezusova beseda: »Žejen sem« (Jn 19,28). Te besede razodevajo Jezusovo silno žejo po tem, da nas ljubi in da je ljubljen od vsakogar izmed nas.

Nato se papež zelo konkretno pomudi pri treh področjih, kjer naj mladi in drugi udejanjajo ljubezen. Prvo področje je Cerkev, naša duhovna družina. Drugo področje je priprava mladih na prihodnost v učenju

vzajemne ljubezni v paru v zakonskem ali družinskem življenju («vajeniška doba» je obdobje zaročenosti!) ali pripravljenost reči Gospodu »Da«, če jih kliče v duhovništvo ali redovništvo. Tretje področje je vsakodnevno življenje in raznovrstni odnosi. Papež ima celo pogum zapisati: »Rad bi vas povabil k temu, da bi si 'drznili ljubiti'«. Za zgled daje mater Terezijo: »V želji, da bi nemudoma odgovorila na Kristusov klic: 'Žejen sem', ki se je je globoko dotaknil, je začela skrbeti za ljudi, ki so umirali na ulicah Kalkute v Indiji. Od tedaj naprej je bilo njeno edino hrepenenje gasiti Jezusovo žejo po ljubezni, toda ne z besedami, ampak v konkretnih dejanjih.«

Delo matere Terezije nadaljujejo naši misijonarji in misijonarke po vsem svetu. Tudi njihov zgled nas more navdušiti.

V letošnjem letu bomo skušali čim več napisati o sv. Elizabeti ob njeni 800-letnici. Tokrat je poročilo iz Kamnika, saj je bila po Andeško-Meranski rodbini z njihovimi posestvi povezana tudi s Kamnikom. Ob visoki obletnici bo njena podoba romala po krajevnih bratstvih Frančiškovega svetnega reda vse do narodnega tabora, ki bo 25. avgusta letos v Slovenj Gradcu.

V tej številki je nekaj več člankov v rubriki Pravičnost in mir. Na tem svetu je toliko gorja in krivic, da je dobro, da se s tem občasno soočimo. Zelo zgornje so besede: »V naslednjih treh urah bo na svetu 1400 ljudi umrlo od lakote, približno 6000 jih bo danes umrlo zaradi bolezni in okužb, ki so povezane s slabo kvaliteto vode, in v samo nekaj naslednjih minutah bo 100 otrok, mlajših od 15 let, okuženih z virusom HIV...« ali: »Otroško suženjstvo ni pojav preteklosti, ampak kruta resničnost za milijone otrok tako v deželah v razvoju kakor tudi v razvitih državah.«

Članom prijateljev Svete dežele pa se pridružujemo in z molitvijo čestitamo koprskemu pomožnemu škofu Juriju, ki je jubilej 60-letnice rojstva praznoval na romanju v sinajski puščavi! Bog Vas živi! ■

Mir in dobro!

p. Mihael S. Vovk

Papeževo pismo mladim

»Kakor sem vas jaz ljubil, tako se tudi vi ljubite med seboj!«

Jn 13,34

Dragi mladi prijatelji, ob 22. svetovnem dnevu mladih, ki ga bomo v škofijah praznovali na cvetno nedeljo, vam v premišljevanje predlagam naslednje Jezusove besede: »Kakor sem vas jaz ljubil, tako se tudi vi ljubite med seboj« (Jn 13,34).

Ali je ljubiti sploh mogoče?

Vsak človek v sebi nosi hrepenenje, da bi ljubil in bil ljubljen. Kljub temu pa je ljubiti težko in pri ljubezni se srečujemo z mnogo zmotami in neuspehi. Marsikdo celo dvomi, da je ljubezen mogoča. Toda, ali se smemo kljub čustvenim primanjkljajem in razočaranjem ravnodušno prepustiti misli, da je ljubezen utopija in neuresničljivi sen? Nikakor! Ljubezen je mogoča in namen te poslanice je pomagati, da se v vsakem izmed vas, ki predstavljate prihodnost in upanje človeštva, prebudi zaupanje v resnično, zvesto in močno ljubezen, v ljubezen, ki ustvarja mir in veselje, v ljubezen, ki ljudi povezuje in jim omogoča svobodo in medsebojno spoštovanje. Odpravimo se skupaj na pot, na kateri bomo v treh korakih »odkrivali« ljubezen.

Bog, izvir ljubezni

Prvi korak zadeva izvir resnične ljubezni. Izvir ljubezni je samo eden in to je Bog. Sv. Janez to pojasni z besedami: »Bog je ljubezen« (1 Jn 4,8.16) in ne želi reči samo, da nas Bog ljubi, temveč da je bistvo Boga ljubezen. Smo torej pred osupljivim razodetjem izvira

ljubezni, pred skrivnostjo Sv. Trojice: v enem in troedinem Bogu se med osebo Očeta in Sina ljubezen nenehno pretaka. Ta ljubezen pa ni energija ali čustvo, ampak oseba – Sveti Duh.

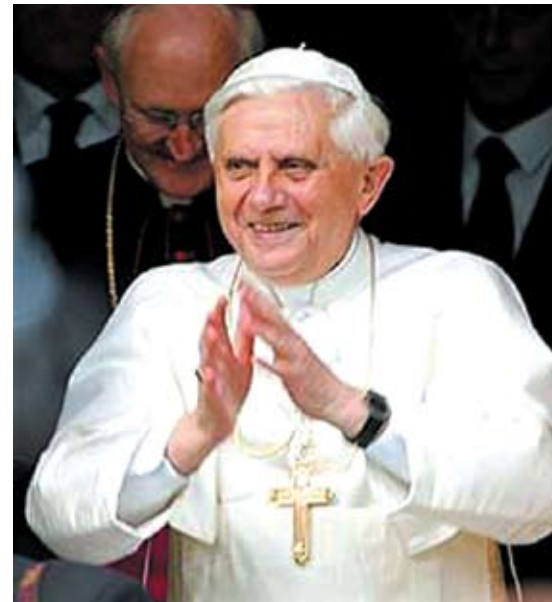
Kristusov križ v polnosti razodeva Božjo ljubezen

Vprašanje, kako se nam Bog, ki je ljubezen, razodeva, je drugi korak na naši poti. Čeprav so znamenja Božje ljubezni jasno vidna v stvarstvu, se je razodetje velike skrivnosti Boga v polnosti dovršilo v učlovečenju, ko je Bog postal človek. V Kristusu, ki je pravi Bog in pravi človek, smo ljubezen spoznali v vsej njeni veličini. V okrožnici Bog je ljubezen sem zapisal, da »resnična novost Nove zaveze ni v novih zamislih, ampak v podobi Jezusa Kristusa samega, ki daje mislim meso in kri, kar je nezaslišan realizem« (12). Popolno in dokončno razodetje Božje ljubezni pa je križ. Sv. Pavel pravi, da po križu »Bog izkazuje svojo ljubezen do nas s tem, da je Kristus umrl za nas, ko smo bili še grešniki« (Rim 5,8). Potemtakem lahko vsak od nas reče: »Kristus me je vzljubil in je zame daroval samega sebe« (prim. Ef 5,2). Ker je vsako človeško življenje odrešeno po njegovi krvi, je vredno in potrebno, saj Bog vsakogar osebno ljubi z neustavljivo, zvesto in brezmejno ljubeznijo. Križ – norost za človeštvo, za mnoge vernike pa pohujšanje – v bistvu predstavlja »Božjo modrost« za vse, ki dopustijo, da se jih dotakne v globini njihovih src, »kajti Božja norost je modrejša od ljudi in Božja slabotnost močnejša od ljudi« (prim. 1 Kor 1,24–25). Še več, Križani, ki po vstajenju še vedno nosi znamenja svojega trpljenja, razgalja »prevare« in laži o Bogu, ki se skrivajo za nasiljem, maščevanjem in zavračanjem. Kristus je Jagnje Božje, ki si je nadelo grehe sveta in iz srca človeštva izkoreninilo sovraštvo. Resnična »revolucija«, ki jo On prinaša, je ljubezen.

Ljubiti naše bližnje kot nas ljubi Kristus

Pred nami je tretja točka našega premišljevanja. Kristus je na križu rekel: »Žejen sem« (Jn 19,28). Te besede razodevajo Jezusovo silno

žejo po tem, da nas ljubi in da je ljubljen od vsakogar izmed nas. Samo če nam uspe dojeti globino in moč te skrivnosti, bomo začutili potrebo in nujo po tem, da ga ljubimo tako, kot nas je ljubil On. Nošeni od Božje ljubezni moramo – če je potrebno – darovati svoje življenje za naše brate in sestre. Bog je že v Stari zavezi rekel: »Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe« (3 Mz 19,18). Novost, ki jo prinaša Kristus, pa je v tem, da »ljubiti kot On« pomeni ljubiti vsakogar brez izjeme, tudi sovražnike, in to »do konca« (prim. Jn 13,1).

Priče Kristusove ljubezni

Za trenutek se želim pomuditi pri treh področjih, ki jih, dragi mladi prijatelji, živite vsak dan in kjer ste poklicani, da pričujete o Božji ljubezni. Prvo področje je Cerkev, naša duhovna družina, ki jo sestavljamo vsi Kristusovi učenci. Zazrti v njegove besede: »Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, če boste med seboj imeli ljubezen« (Jn 13,35) z navdušenjem in ljubeznijo spodbujajte dejavnosti, ki potekajo v župnijah, skupnostih, cerkvenih gibanjih in mladinskih skupinah, ki jim pripadate. Prizadevajte si za blagor drugih v zvestobi vašim zadanim dolžnostim. Ne obotavljajte se in se z veseljem odpovejte ka-

kšnemu razvedrilu ter prostovoljno sprejmite potrebne žrtve. Pričujte o svoji zvesti ljubezni do Kristusa z oznanjevanjem evangelija predvsem med vašimi vrstniki.

Pripraviti se na prihodnost

Drugo področje, kjer ste poklicani, da ljubite in da rastete v ljubezni, je vaša priprava na prihodnost, ki je pred vami. Če ste zaročeni, ima Bog pripravljen ljubeči načrt za vašo prihodnost v zakonskem in družinskem življenju. Zelo pomembno je, da Božji načrt odkrijete s pomočjo Cerkve in da se osvobodite splošno prevladujočega predsodka, da krščanstvo s svojimi zapovedmi in prepovedmi ovira veselje ljubezni in prav posebno preprečuje, da bi uživali tisto srečo, ki jo žena in mož iščeta v svoji medsebojni ljubezni. Ljubezen med ženo in možem je začetek človeške družine in zveza med njima je utemeljena v Božjem načrtu (prim. 1 Mz 2,18–25). Učenje vzajemne ljubezni in paru je čudovito potovanje, ki predpostavlja zahtevno »vajeniško dobo«. Obdobje zaročenosti, ki je nujno potrebno za oblikovanje partnerstva, je čas pričakovanja in priprave, ki mora biti zaznamovan s čistostjo kretenj in besed. To obdobje je namenjeno zorenju v ljubezni, skrbi in pozornosti drug do drugega ter pomaga k urjenju v samoobvladovanju in razvijanju vzajemnega spoštovanja. To so značilnosti resnične ljubezni, ki prvenstveno ne išče lastne zadovoljitve ali svojega blagra. V skupni molitvi prosite Gospoda, naj bdi in pomnoži vašo ljubezen ter naj jo očisti vsakršne sebičnosti. Ne obotavljajte se velikodušno odgovoriti na Gospodov klic, kajti krščanski zakon je resnična in pomembna poklicanost v Cerkvi. Dragi mladi fantje in dekleta, prav tako bodite pripravljene reči Gospodu »Da«, če vas Bog pokliče, da mu sledite v duhovništvu ali redovništvu. Vaš zgled bo v pomoč mnogim vašim sovrstnikom, ki iščejo pravo srečo.

Rasti v ljubezni vsak dan

Tretje področje delovanja, ki ga ljubezen vključuje, je vsakodnevno življenje in raznovrstni odnosi. Prav posebej imam v

mislih družino, šolo, delo in prosti čas. Dragi mladi prijatelji, razvijajte svoje talente ne samo zato, da bi si zagotovili socialni status, ampak da bi tudi drugim pomagali »rasti«. Uresničujte svoje potencialne, toda ne samo z namenom, da bi postali »kompetentnejši« in »učinkovitejši«, temveč predvsem zato, da bi postali »priče ljubezni do bližnjega«. Poleg poklicnega usposabljanja si prizadevajte za širjenje teoloških obzorij, ki vam bodo v pomoč pri opravljanju vašega poslanstva na odgovoren način. Spodbujam vas, da temeljito preštudirate socialni nauk Cerkve, da bodo njegova načela navdihovala in vodila vaše delovanje v svetu. Naj Sveti Duh ohranja vašo iznajdljivost v izkazovanju ljubezni do bližnjega, vas utrjuje v zvestobi nalogam, ki ste jih sprejeli, in vas opogumlja v vaših predlogih, s katerimi boste lahko sodelovali pri izgrajevanju »civilizacije ljubezni«. Obzorje ljubezni je resnično brezmejno, saj obsega ves svet!

»Drzniti si ljubiti« po zgledu svetnikov

Dragi mladi prijatelji, rad bi vas povabil k temu, da bi si »drznili ljubiti«. V svojem življenju si ne želite nič manj kot ljubezen, ki je močna in lepa ter zmožna vaše življenje narediti za veselo darovanje sebe Bogu in bratom in sestram v posnemanju Njega, ki je z ljubeznijo za vselej premagal sovraštvo in smrt (prim. Raz 5,13). Ljubezen je edina sila, ki ima moč spreminjati človekovo srce in srce človeštva, saj vzpostavlja rodovitna razmerja med mošči in ženami, med bogatimi in revnimi ter med kulturami in civilizacijami. O tem nam pričajo življenja svetnikov, ki so pravi Božji prijatelji in odsev prvobitne Božje ljubezni. Spoznajte jih поблиžje, priporočajte se jim in si prizadevajte, da boste živeli po njihovem zgledu. Naj omenim samo mater Terezo. V želji, da bi nemudoma odgovorila na Kristusov klic: »Žejen sem«, ki se je globoko dotaknil, je začela skrbeti za ljudi, ki so umirali na ulicah Kalkute v Indiji. Odtlej je bilo njeno edino hrepenenje gasiti Jezusovo žejo po ljubezni, toda ne z besedami, ampak v konkretnih dejanjih. Jezusovo iznakaženo in po ljubezni hrepeneče obličje je prepoznavala

v obrazih najrevnejših med revnimi. Blažena mati Tereza je udejanjala Jezusov nauk: »Kar koli ste storili enemu od teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili« (Mt 25,40) in sporočilo ponižne priče Božje ljubezni se je razširilo po vsem svetu.

Skrivnost ljubezni

Vsakomur od nas, moji dragi prijatelji, je dana možnost, da doseže to stopnjo ljubezni, toda samo če se zaveda, da smo potrebni pomoči Božje milosti. Samo Božja pomoč nas varuje, da spričo velikega obsega nalog, ki so pred nami, ne zapademo v ravnodušje, in nam daje pogum, da uresničujemo to, kar je po človeških merilih nepredstavljivo. Predvsem evharistija je velika šola ljubezni. Če se redno in spoštljivo udeležujemo sv. maše in če se v adoraciji družimo z evharističnim Jezusom, lažje doumemo širokost in dolgost in visočino in globočino njegove ljubezni, ki presega vsako spoznanje (prim. Ef 3,17–18). Kadar z brati in sestrami v skupnosti Cerkve delimo evharistični kruh, nas ta – podobno kot našo Gospo k Elizabeti – sili, da »v naglici« Kristusovo ljubezen izrazimo v obliki velikodušnega služenja našim sobratom in sosestram.

Srečanju v Sydneyu na pot

Besede apostola Janeza nas spodbujajo in razsvetlujejo pot, ki je pred nami, rekoč: »Otroci, ne ljubimo z besedo, tudi ne z jezikom, ampak v dejanju in resnici. Po tem bomo tudi spoznali, da smo iz resnice« (1 Jn 3, 18–19). Dragi mladi, v tem duhu vas vabim, da skupaj z vašimi škofi v vaših posameznih škofijah praznujete letošnji svetovni dan mladih, ki predstavlja pomemben korak k srečanju v Sydneyu, ki bo potekalo pod naslovom »Prejeli boste moč, ko bo Sveti Duh prišel nad vas, in boste moje priče« (Apd 1,8). Marija, Kristusova Mati in Mati Cerkve, naj vam pomaga, da bo vsepovsod zadonel glas, ki spreminja svet: »Bog je ljubezen«! Spremljam vas z molitvijo in vam podeljujem svoj blagoslov.

V Vatikanu, 27. januarja 2007, papež Benedikt XVI. ■

Prevedla Barbara Baloh

Načrt vzgoje za osemstoletnico sv. Elizabete Ogrske (1207–2007)

Prvo leto Življenje sv. Elizabete

Peti mesec

Srečanje z brati

Elizabeta je hrepenela po vedno bolj požnem življenju in ta želja je v njej samo naraščala. Ko so se leta 1223 ali 1224 v Nemčijo in to prav v Eisenach odpravili prvi frančiškanski misijonarji, je prejela dar, ki se je ujema z njenim hrepenenjem. Elizabeta je bila tedaj stara približno osemnajst let. Bratom je podelila cerkev v Eisenachu in jim postala tako vdana, da je sama predla volno za njihove habite.

Česar se je naučila iz življenja sv. Frančiška in iz dela bratov, ki so šli bos po vsem svetu in prosili miloščino, je moralo imeti nanjo silovit vpliv, saj je imela navado, da je takrat, kadar je bila sama s svojimi spremljevalkami, ogrnila oguljen plašč, si dala na glavo kos starega blaga, in govorila: »Takole bom hodila, ko bom šla prosit miloščino in trpela bedo iz ljubezni do Boga.« Šlo je za nekaj več kot za željo, vendar je žena, ki je imela družino, v tistem času seveda ni mogla uresničiti. Posebno eden od frančiškanov, br. Rodeger, je postal Elizabetin duhovni voditelj. Spodbujal jo je, naj »ohrani čistost, ponižnost in potrpežljivost, naj moli in se posveča delom usmiljenja.«

Morda so bratje poznali obstoj spokorniških bratstev v Italiji in jim je bil domač

Memoriale Propositi, prvo frančiškansko vodilo za laike; bili so na tekočem s Pismom spokornim bratom in sestram, ki ga je napisal sv. Frančišek. Ne vemo, ali je

Elizabeta izpolnjevala to vodilo.

Skoraj zanesljivo je, da se je kot spokornica zaobljubila pozneje. Morda je vodilo spolnjevala na neformalen način. Nekaj pa je gotovo: globine njene duše so bile v sozvočju z ljubeznijo, ki jo je sv. Frančišek imel do ubošta in ponižnosti.

Bronasta, pozlačena medalja ob 800. letnici sv. Elizabete, zavetnice FSR, oblikoval jo je italijanski umetnik Cima.

Duhovni premislek

Razločevanje naše poklicnosti in poti, ki ji moramo slediti, je nenehen proces. Pogosto nam pomaga srečanje z ljudmi, ki živijo določeno poklicnost. Po zaslugi frančiškanov je Elizabeta spoznala življenje in nauk sv. Frančiška, ki sta ji pomagala, da je spoznala pot svojega življenja. Od tega trenutka dalje je naredila vse, da bi lahko spolnjevala te nauke.

Elizabeta se od frančiškanov ni samo učila, ampak jim je pomagala v njihovem apostolatu in tudi njim osebno. Ta vrsta vzajemne pomoči je za nas lahko zgled našega odnosa do bratov.

Evangelij: »Blagor ubogim v duhu, kajti njihovo je nebeško kraljestvo« (Mt 5,3). ■

Pripravil p. Stane Zore

Leto sv. Rešnjega Telesa

Obnova tabernaklja se mi zdi pomembna, saj je tabernakelj neke vrste nadaljevanje oltarne daritve in posvetitve kruha in vina, ki priključeta prisotnost samega vstalega Kristusa. V tabernaklju Kristus sprejema svoje, tiste, ki verujejo vanj, tiste, ki so obteženi, tiste, ki hočejo povelečevati Gospoda nebes in zemlje za stvarjenje, za življenje, za zveličanje ... Mlad fant je pokleknil pred tabernakelj in nagovoril Jezusa z besedami:

»Gospod Jezus, imam težavo in ta težava sem jaz sam ...«

»Moj sin,« sliši mladenič, »jaz imam rešitev za tvojo težavo in rešitev sem jaz sam.«

Da, Kristus, tisti v evangeliju, tisti v evharistiji, tisti v srcu vernega, je odgovor našemu neustavljivemu hrepenenju po ljubezni, ker je pač On učlovečena Ljubezen.

Evharistično češčenje v župniji Sinnamary

Sveti oče Benedikt XVI. je presenetil svet s svojo prvo encikliko, ki se začne – Bog je ljubezen, ki je tudi edina vsebina dokumenta. Kmalu bo izšla apostolska spodbuda, ki se začne z besedami »Zakrament Ljubezni«. Ne govori o poroki, ampak o skrivnostni prisotnosti Božjega Sina v kruhu in vinu. Zakrament, ki se lahko »razloži« samo z vidika ljubezni Boga – človeka do človeka.

Torej ne manjka spodbud, da bi sv. Rešnje telo postalo vernim središče, živa prisotnost, zgled ljubezni dajanja in služenja, hrana močnih in šola molitve – meditacije.

Naš škof Emanuel porabi vsak pastoralni obisk po župnijah, da vernikom čimbolj osvetli ta zakrament, skrivnost naše vere.

Preureditev kapelice Najsvetejšega bo gotovo pripomogla, da bodo ljudje začutili svetost tega prostora v cerkvi.

Škof Emmanuel Lafont na pastoralnem obisku po naših naseljih

Verniki so zelo vključeni v to službo presvetega Rešnjega telesa. Redno, vsako nedeljo in med tednom, tudi ko je veliko ljudi, je obhajilo pod obema podobama. Duhovniku pomagajo pri delitvi obhajila verniki, moški in ženske. Ne vidim razloga, da ženska, ki lahko prejme obhajilo, ne bila vredna, sposobna, da ga da drugemu. Tudi občestvo je ta način lepo sprejelo. To liturgično sodelovanje je treba ljudem razložiti in ga osvetliti z argumenti.

Lahko se pohvalim, da je v župniji prisotna skrb za bolnike glede obhajila. Tudi v tej službi obiskovanja in obhajanja bolnikov na domu so vključene v glavnem ženske. Vsak prvi petek in soboto pridejo po Najsvetejše, ki jim ga dam po kratki skupni adoraciji. Teh, ki prejema sv. obhajilo vsaj enkrat na mesec, je okoli štirideset. Tako so povezani z občestvom in mi z njimi. To je diakonija – služenje, pomemben izraz na obrazu Cerkve.

Tudi tiho prisotnost pred Najsvetejšim so mnogi doumeli kot nekaj izredno pomembnega v krščanskem življenju. Podobno tudi

skupina, ki vsak teden posveti eno ali pa dve uri, da s pesmijo, Božjo besedo in molitvijo izpoveduje vero v pričujočnost Tistega, ki nam je zatrdil: »Jaz sem z vami vse dni, do konca sveta.«

Mladim in veroukarjem skušamo prebuditi ljubezen do Evharistije. Začne se z obnašanjem, ko vstopimo v cerkev, s pozdravom Njega, ki je navzoč v tabernaklju. Ponovno skušamo navaditi ljudi na poklek pri vhodu v cerkev in ob izhodu. Ta poklek mora biti izraz iskrene vere. Poklek nam pomaga, da se zaveamo, da smo pred Nekom, ki je v cerkvi navzoč – živi Jezus Kristus v tabernaklju.

Preureditev kapelice Najsvetejšega bo gotovo pripomogla, da bodo ljudje začutili svetost tega prostora v cerkvi.

Obrnil sem se na darovalce »Brata Frančiška«. Vem, da ne manjka prošenj za pomoč z vseh strani. Vendar sem vam hvaležen za vsak najmanjši dar in kličem na vas vse Božji blagoslov. Vsem skupaj kličem: Felix Alleluia. ■

P. Hugo Delčnjak

Misijonski mozaik

Natitingou, 12. 3. 2007: Dopoldne smo imeli sv. mašo v zaporu. Lepo jih je bilo zopet videti. Skupnost postaja domača, versko dokaj trdna, čeprav je pač zaznamovana s stvarnostjo zapora. Vsak obisk prinese kakšno presenečenje: z nami je šla k sv. maši ena od članic Frančiškovega svetnega reda. Tam je zaprt tudi en član njene družine. Hotela je vedeti, zakaj je zaprt, pa tudi, zakaj se njegova družina nič ne zanima zanj. Ne prinesejo mu hrane, ne obiščejo ga ... Danes se je torej zanimala in odgovorili so ji, da je obsojen čarovništva. Ljudje so tukaj tako zelo »udarjeni«, zmešani v svojih glavah, da so pripravljene verjeti nemogoče stvari. Fant zelo laže. Sebe in druge prepričuje v nekaj, za kar zdrava pamet takoj ve, da ne drži ... To navajam samo zato, da bo mogoče nekoliko začutiti, kakšna je družba, kako ljudje razmišljajo, verujejo ... Čarovništvo je za nekatera plemena resnično in močno prisotno in bodo naredili vse, kar je potrebno, da se obvarujejo škodljivega vpliva tistih, ki jih obsodijo za čarovnike in čaravnice ... Ne bi verjel, da človek lahko tako misli, pa vendarle je mogoče!

13. 3. 2007: Danes dopoldne smo imeli torej **srečanje z vsemi duhovniki in redovnicami našega pastoralnega sektorja.** Veliko jih je prišlo. Skupaj smo pregledali križev pot, ki so ga za letošnje leto misijonov pripravili nekateri od duhovnikov. Potem smo nekoliko govorili o programu srečanja za prihodnje leto, izmenjali smo si novice in zaključili s sv. mašo in kosilom. Bilo je lepo. Tokrat je bilo srečanje kar pri nas v mestu, v sosednji župniji, tako da je stvar bila zelo preprosta. Vmes sem skočil še po plošče za pokrivanje hiše, nakupil sem nekaj hrane, med drugim krompir, ki je prišel iz sosednje Burkinse Faso: je lep in dober, pa še bolj poceni, kot tisti, ki prihaja iz Evrope.

Proti večeru sem imel v pisarni veliko ljudi, pa še naloge dijakov sem popravljaj. Tako je čas hitro tek. Z nekaterimi mladimi smo tudi načrtovali skupno romanje za Svetovni dan mladih na cvetno nedeljo. Pri nas ga bomo praznovali za 5 škofij s severnega Benina v Djougou, približno 70 km južneje od našega mesta Natitingouja. Mladim so takšne prireditve všeč in gredo zelo radi, a vedno se jih mnogo ustavi, ker nimajo denarja. Cena za dvodnevno bivanje in hranjenje je 500 F (0,80 €), prevoz pa bo verjetno 1,50 €. A za mnoge je to, tako pravijo, predrago. Nekaj mladih bo prišlo v župnijo s samokolnicami prevažat kamene za dvorišče in si bodo tako zaslužili za prevoz in bivanje na JMJ (Journée Mondiale de la Jeunesse = Svetovni dan mladih).

Z dvema postulantoma, ki sta z mano v bratstvu, se imamo lepo. Veselimo se, ustvarjamo lepo vzdušje in delamo, kar je potrebno. Jutri bosta začela prepisovati podatke iz krstne knjige v krstno knjigo za škofijski arhiv.

19. 3. 2007. Iz velikonočnega pisma. Smrt in vstajenje.

Smrt, to je: ne imeti nobenega cilja; biti ranjena duša; biti prazen; biti GROB. **Vstajenje**, to je: imeti nalogo; videti neobdelano zemljo; deliti ljubezen; zaupati; To je ŽIVLJENJE brez konca.

V naši župniji sv. Bernardke na letošnje velikonočno vigilijo kličemo iz poganskega v novo krščansko življenje 34 odraslih in mladih ter 6 otrok. Med njimi so štirje slepi, dve gluhi, nekaj kmetov, ročnih delavcev, ostali pa so srednješolci. Vsak ima svojo zgodbo poti do vere v Kristusa. Čudovito delo Božje

milosti: čeprav preprosto, ovito v vsakdanjost, pa vendarle prepojeno s skrivnostjo ...

Pred novim letom je naš škof posvetil enega škofijskega novomašnika, v februarju pa še enega diakona in tri škofijske novomašnike. Domači duhovniki so tako že v večini: le med redovniki in redovnicami prihajamo še iz drugih držav. Ali ni to znamenje Božje milosti in rasti v Cerкви? Hvala vsem, ki v Sloveniji podpirate bogoslovce iz tukajšnje škofije, pa tudi iz škofije Kara v Togu ...

Po nekaj mesečni normalni oskrbi s cementom, smo zopet tam, kjer smo bili: čakanje, iskanje poznanstev za njegov nakup, plačevanje podkupnine pri preprodajalcih ... V mestu imamo še vedno kar nekaj težav z oskrbo z vodo. Vode podtalnice je veliko, a preden pridejo do nje, je potrebno izvrtati drage vrtine

Za misijone so darovali

Transakcijski račun za misijone je: 24400-9004310591 Raiffeisen Krekova banka d.d. Maribor, sklic na 00 720.

Za misijone so darovali: 1.000 € Neža Lah, Ljubljana, za evharistični oltar v Sinamary v Francoski Gvajani.

Bog povrni vsem dobrotnikom s svojim blagoslovom!

... Pri tem pa se ustavi, ker, pravijo, ni denarja, ali pa je le-ta bil in so ga slabo upravljali ... Z elektriko zaenkrat še kar redno oskrbujejo, bolj nestalno je le glede oskrbe z bencinom. V takih pogojih ostaja kolo še vedno najbolj gotovo prevozno sredstvo. Smo v obdobju vlažne vročine, ko se znojimo podnevi, pa tudi ponoči. Nikamor ni mogoče ubežati, je pa vročino mogoče potrpežljivo prenašati.

Pater Nicolas Buttet (ustanovitelj bratstva Eucharistein) pravi: »To, česar danes mnogi ne razumejo, to je zahtevnost Božje ljubezni. Križ izraža to zahtevnost. Popolnoma smo pozabili na dediščino mučencev 20. stoletja, ki nam govorijo o zahtevnosti ljubezni: oni so tej Božji ljubezni ostali zvesti do konca. Sv. Evharistija, norost te Božje ljubezni, nas vznemirja, nas vodi do te izredne zahtevnosti ljubezni. To pomeni, da če je celibat zahteven in če je prav takšna zakonska ljubezen, je to zato, ker je ljubezen sama po sebi zahtevna. Velika, lepa je ljubezen. Vse spreminja, a je zahtevna! Ljubezen vedno objema resnico: v tem je mogoče najti edini zadovoljujoči odgovor na krizo človekovega srca v današnjem svetu.« ■

Prisrčen pozdrav iz mirnega Benina.

P. Pépi Lebreht, ofm

B. P. 280 NATITINGOU, BENIN, AFRIQUE
Tél. : (00229) 23.82.22.86
e-pošta : pepi.lebreht@rkcs.si

Stiske družin

Prvo kar ti pade v oči, ko prideš v glavno mesto, je promet, ki mu ne vidiš konca. Še posebno, če prispeš v jutranjih ali večernih urah, ko gre večina na delo ali se z njega vrača. Veliko ljudi porabi do svojega službenega mesta uro in pol ali celo dve uri. Druga stvar, ki človeka prevzame, pa so množice ljudi. In v tej množici so številne družine, ki imajo večinoma velike težave.

Prebivalstvo se je nakopičilo v mestih, ker na deželi ni bilo več mogoče preživeti. Dolgo časa se ni vlagalo v kmetijstvo, poleg tega pa je zaslužek vedno negotov – če ni dežja ali pa če ga je preveč ... poznana problematika. Na podeželju je še vedno veliko družin, ki imajo celo kopico otrok. Ena izmed naših mladih sester prihaja iz družine, kjer jih je bilo 17. Jaz si skoraj ne znam predstavljati življenja s toliko družinskimi člani.

V mestu takšne velike družine ne morejo živeti. Ponavadi revne družine nimajo svoje hiše in živijo v najemniškem stanovanju. Ko greš po naselju, vidiš hiše, ki se ti zdijo kar dobre za eno družino. Kakšno presenečenje, ko vstopiš in vidiš, da tam živi vsaj pet ali šest družin, pač vsaka v eni ali dveh sobah

in si pogosto delijo eno samo kopalnico s straniščem.

Na splošno je odšlo veliko očetov in sinov v ZDA, še posebej tistih s podeželja. V Združenih državah Amerike je samo Mehičanov 10 milijonov. V to število pa niso vključeni migranti iz drugih južnoameriških držav. Seveda je potrebno poudariti, da je prestop meje med Mehiko in ZDA v 90% ilegalen. Veliko jih izgubi življenje že na meji. Žene večinoma ostanejo doma s kopico otrok in, če imajo srečo, jim možje redno ali vsaj občasno pošljejo denar. Možje se pogosto vrnejo domov z AIDSom ali pa se ne vrnejo nikoli več.

Pred kratkim so mi povedali primer žene iz naše župnije, katere mož se je odpravil na sever le nekaj mesecev po poroki in se nikoli več ni vrnil. Takrat je bila še zelo mlada (veliko žen iz naše župnije se je poročilo s 15 leti), sedaj pa ima 65 let in še vedno nič ne ve o svojem možu, znova poročiti se pa tudi ne more, ker je bila že cerkveno poročena. Takih in podobnih situacij je vse polno.

Finančna stiska je prisilila veliko mater, da so začele služiti denar, kar je bilo še pred leti nenavadno, ker je bilo to delo moških. Zaradi denarne stiske, ki narašča v deželi je vse več družin, kjer delata oba starša, tako da so otroci prepuščeni samim sebi.

Po družinah je tudi zelo velika težava nasilje. Iz tega se je oblikoval pravi rek: »Tepi me, tepe me ..., samo ne zapusti me.« Bojazen žena, da bodo ostale same z otroki, je zelo ve-

lika in so pripravljene prenašati ponižanja in nečloveško ravnanje za nekaj pičlega drobiža, ki ga dobijo od svojega moža. To je tudi eden od vzrokov pogostih depresij.

Dominacija moškega je zelo prisotna v vsakdanjem življenju. V skrajnih primerih, ki niso tako zelo redki, se zgodi, da mora žena možu, ki se vrne z dela in se zlekne na kavč, prinesiti v roko daljinski upravljalca, ker meni, da je to njena dolžnost. Mnogi moški so prepričani, da samo oni delajo in da opravila v hiši niso delo, zato imajo oni pač vso pravico, da jih žene strežejo spredaj in zadaj.

Najbolj ironično pa je ravno to, da so potem žene tiste, ki tako vzgajajo svoje sinove. Na primer v družini, kjer imajo sinove in hčere, veljajo ena pravila za dekleta in druga za fante. Če si fant, ti ni potrebno pospraviti postelje, ker ti jo mora pospraviti tvoja sestra. Počasi, zelo počasi se spreminjata vzgoja in pogled na enakopravnost med spoloma.

V postnem času smo imeli misijon, kjer smo v luči Božje besede premišljevali stisko sedanjega človeka. Stisko otrok, mladih, odraslih, starejših ... in odkrivali Boga, ki sliši vso to stisko in nas pošilja kot Mojzesa, da pomagamo ljudstvu ob izhodu iz suženjstva – alkohola, osamljenosti, nasilja, depresije ... Pot pa je še dolga. ■

s. Barbara Čuk, fmm

Železna maša p. Bertranda Kotnika

Sedemdeset let je doba našega življenja, pravi psalmist, osemdeset, če smo krepki. Naš slavljenec, p. Bertrand, po domače Prosenov Hanzej, pa je na Brezjah lansko leto na svetega Štefana dan obhajal sedemdeset let mašništva, železni jubilej.

Ko smo prišli na Brezje, je skoraj sočasno pripeljal avto s Koroškega. Slavljence so pripeljale štiri šolske sestre iz Šentruperta na Koroškem, pri katerih p. Bertrand mašuje kot hišni duhovnik. Bujno sivolas, prek habita ognjen preprost plašč, sključen od let, pa zato nič manj živahen sogovornik bistrega spomina.

Zanimalo me je, ker sem izvedel, da je železni jubilej praznoval v adventu, zakaj je bil posvečen takrat. »Ni bila navada, da bi posvečevali samo na praznik Petra in Pavla,« mi odgovori. Posvetil ga je škof dr. Gregorij Rožman. Posvečenje je bilo v škofjski kapeli v Ljubljani 19. decembra 1936. Duhovnik je postal s triindvajsetimi leti, »potrebovali so mašnike,« pravi. Novo mašo je pel na Koroškem v domačem Rožeku, na praznik sv. Štefana. Sprva je služboval v Ljubljani in Mariboru, maja 1945, po »osvoboditvi« je z mnogimi odšel na Koroško. Od tam prek Francije z ladjo v Ameriko. Tam je dvajset let deloval med našimi rojaki v mestih Lemont, Johnstown in New York. In nato nazaj na Koroško, domov. Poleg želje po domovini in materinem jeziku pa raziskovanju slovenskih ledinskih imen je še nekaj pripomoglo k vrnitvi. Slovenske šolske sestre v Šentrupertu so rabile hišnega duhovnika za samostan in dekliško šolo. In tako je prispel domov junija 1975. Pomagal je maševati in spovedovati v Pliberku. Seveda pa je kar nekaj moči in volje posvetil raziskovanju slovenskih korenin na Koroškem. Posebno ga odlikuje delo za razi-

skovanje zgodovine hiš s slovenskimi imeni v Rožu, Podjuni, Zilji in na Gurah. Raziskovanje je opravljal zato, da bi z delom za slovenstvo pripomogel k utrjevanju kulture našega naroda, posledično tudi krščanstva na naših tleh, ki ima svoje korenine ravno na Koroškem.

Med mašo je zapel Slavo pa Skrivnost vere, počasi in uglajeno bral besedilo iz misala. Med pridigo je p. Viktor najprej spregovoril o sv. Štefanu, nato pa kratko orisal življenjsko in duhovniško pot p. Bertranda. Pri Marijinem oltarju smo zapeli zahvalno pesem, tam nam je slavljeneц povedal nekaj besed o svojem duhovništvu, nato je dobil šopek in spreved je počasi krenil v zakristijo. Med mašo in po njej nam je ubrano prepeval dvojezični zbor iz Doline pri Trstu. Sledilo je še slovesno kosilo v samostanski obednici. Poleg sester so se ga udeležili tudi slavljencevi sorodniki. Po kosilu smo zapeli tudi nekaj koroških narodnih pesmi, p. Bertrand pa je nekaj več povedal o svojem delu. V knjižno obliko želi spraviti še kar nekaj gradiva, če bo le Bog dal moči in zavzetosti. Fiat! Vse dobro, p. Bertrand!

Br. Andrej Pollak

P.S. Radi bi dodali, kar je ob njegovi 90-letnici, 12. 12. 2003, v Rožeku povedal rektor

Doma prosvete v Tinjah in predsednik Sodalitete slovenskih duhovnikov na Koroškem, gospod Jože Kopeinig:

»To, kar je škof posvečevalec dr. Gregorij Rožman v imenu troedinega Boga in Kristusove Cerkve naročil pri diakonskem posvečenju, je bila p. Bertrandu sveta obveza v vseh dolgih duhovniških letih ...

Glej, da boš veroval, kar boš bral: Duhovnik se mora truditi, da vedno jasneje spoznava Božji klic in hkrati tudi potrebe ljudi. On mora biti sam prvi poslušalec Božje besede. In ta mu ne sme obtičati v ušesih, ampak se mora naseliti v njegovem srcu. Božja beseda mu je v obsodbo, če ne obrodi sadu v njegovem lastnem življenju – in ostane prazna in neučinkovita, če ni prežeta z njegovo vero ter vsakdanjo vero in vsakdanjo molitvijo. Brez vere bi bil duhovnik samo glasen kričar na ulicah življenja, ker bi prodajal svojo in ne Božjo modrost.

Glej, da boš učil, kar boš veroval: Oznanjati sme in mora vse to, kar mu je Bog naročil. In ničesar ne sme zamolčati ali obdržati zase. Oznanjati mora Božjo blagovest kot ponudbo vsem, ki jo bodo hvaležno sprejeli, in kot sodbo tistim, ki se ji bodo ošabno smejali. Nastopati mora, prilično ali

neprilčno, odločno, brez strahu in bojzani. Govoriti mora glasno, kadar vpije proti vetru brezbrčnosti, in tiho, kadar tolaži bolnike, ozdravlja njihove rane in spremlja umirajoče na obalo večnosti.

Glej, da boš živel, kar boš učil: Beseda in življenje morata biti eno in isto. Ničesar duhovnik ne more zahtevati od vernikov, česar ni trikrat bolj dosledno, iskreno in radikalno sam prej živel. Še vedno velja, da besede mičejo, a zgledi vlečejo! Prav tako je res, da je najbolj živa pridiga še vedno življenje. In najučinkovitejši apostolat je svetost Kristusovih učencev.

Kljub lastnim in osebnim slabostim je duhovnik poklican, da je klicar in glasnik resnice, da je srednik med Bogom in ljudmi, da je tolmač Božjega usmiljenja in zvestobe.

Papež Pij X. je dejal: 'Če hočemo, da v svetu zavlada Jezus Kristus, ni nobena stvar tako potrebna kot svetost duhovnikov!'

Dragi slavljeneц, kot redovnik si bil in si še zaželen in iskan spovednik, ki zna prisluhniti tegobam ljudi in prepričljivo oznanja usmiljenje dobrega Boga. Kot pridigar nisi grmeč govornik, ampak ponižen tolmač Božje besede, ki ima sama moč, da nagovori in spreobrne srca ljudi.« ■

Predavanje o sv. Elizabeti Ogrski

Društvo sv. Jakoba je v okviru predavanj, ki jih prireja vsak tretji petek v mesecu, v marcu v dvorani frančiškanskega samostana predstavilo sv. Elizabeto Ogrsko. Ob tej priložnosti je bila izdana tudi zbiranka o tej zanimivi Evropejki.

V uvodnem delu prireditve je v srednjeveških kostumih nastopil ansambel za staro glasbo **Glasbenega ateljeja Carl Orf-Kamnica** pod vodstvom **prof. Bernarde Rakar**, ki je zaigral dva plesa Hansa Lea Hasslerja. Predvajani skladbi sta ustvarili primerno vzdušje predavanju, ki je sledilo. V njem je bilo predstavljeno življenje ženske, katere spomin zaradi pomena njenega dela in vloge sega še v današnji čas.

Predavanje je ob 800-letnici rojstva in evropskem letu sv. Elizabete pripravila **dr. Andreja Eržen**, ki jo je **prof. Marjeta Humar** predstavila z besedami: »Kamničanka Andreja Eržen se je po diplomi iz splošnega jezikoslovja in zgodovine na Filozofski fakulteti v Ljubljani pred desetimi leti zaposlila na Zvezi kulturnih organizacij Kamnica in po nekaj letih zasedla mesto samostojne strokovne svetovalke na Območni izpostavi Javnega sklada RS za kulturne dejavnosti. Ističasno je nadaljevala študij na Inštitutu za humanistične študije v Ljubljani, magistrirala in se kot štipendistka švicarske vlade vključila v

sociolingvistične raziskave slovenskega jezika na Filozofski fakulteti v Lozani. Kot samostojna raziskovalka v okviru švicarske univerze nadaljuje z delom tudi po opravljenem doktoratu. Posveča se mednarodnim primerjavam družbenih razsežnosti slovenskega jezika v različnih zgodovinskih obdobjih.

Z zgodovino so povezane tudi raziskave in aktivnosti, ki jim je Andreja Eržen kot Kamničanka v minulem desetletju posvečala pozornost: zlasti gre za obdobje nastanka mesta ter vlogo in pomen Andeško-Meranskih grofov, kar je obenem pomemben prispevek k zgodovini Evrope v visokem srednjem veku. Kot avtorica obsežne razstave, organizatorica mednarodnega simpozija in sourednica zbornika na to temo – ne nazadnje tudi kot avtorica prispevkov v Kamniških zbornikih – je pomembno pripomogla k širjenju vednja o naši evropski zgodovini ter utrjevanju pozitivne zavesti o tem.«

Na kratko je bilo življenje sv. Elizabete tako:

Sv. Elizabeta Ogrska (roj. 1207), mejna grofica Turingijska, se je rodila ogrskemu kralju Andreju II. iz arpadске dinastije in materi Gertrudi iz Andeško-Meranske rodbine, ki je imela obsežno zemljiško posest na naših tleh s sedežem v Kamniku. Štiriletno kraljevo hčer so zaročili s turingijskim mejnim grofom Ludvikom IV. Odtlej je živela na gradu Wartburg. Štirinajstletna se je poročila in rodila tri otroke: Hermana, Zofijo in Gertrudo. Zanj se je rodila po očetovi smrti in je bila prav tako proglašena za svetnico. Mož Ludvik je umrl leta 1227 v Otrantu kot križar na poti v Palestino.

Po moževi smrti je Elizabeta zapustila Wartburg in odšla v Eisenach, kasneje pa v Pottenstein in Marburg. Živela je skromno, a odgovorno. Odpovedala se je bogastvu in moči in se posvečala skrbi za najrevnejše in bolne. Svojo bogato odpravnino, ki ji je pripadala po možu in si jo je morala izboriti od svojega nenaklonjenega svaka Raspeja, je uporabila za ustanovitev bolnišnice. V njej je

negovala bolnike, ki so jih drugod odklonili. Sledila je vzoru uboštva sv. Frančiška Asiškega, ki je bil njen sodobnik in s katerim si je dopisovala. Vstopila je v njegov svetni tretji red. Naporno življenje jo je povsem izčrpalo. Umrta je leta 1231, stara 24 let.

Predavanju je sledil razgovor, v katerem je bilo postavljeno vprašanje, kaj pomeni, da se je sv. Elizabeta povsem odpovedala svoji volji. Dejansko to pomeni, da je v vsem sprejela Božjo voljo.

Življenje sv. Elizabete kljub veliki časovni oddaljenosti zbuja nekatere primerjave s sodobnim časom. V nenavadno kratkem življenju, zapolnjenem z delom in izpolnjevanjem dolžnosti, ni bilo prostora za prikrajšanosti, ki bremenijo sodobne generacije. Sodobno življenje je dva-, trikrat ali celo večkrat daljše od Elizabetinega, vendar ga v mladosti velikokrat razjeda občutek neizpoljenosti in nemožno-

sti samouresničenja, v starosti pa doživljanje osamljenosti. Kot otrok je bila deležna izobrazbe, primerne delu, ki ga je opravljala, predvsem pa vzgoje k samoobvladovanju, čutu dolžnosti in spoštovanju avtoritete. Vsi ti elementi so bili uravnoveženi. Sedaj pa prevladuje izobraževanje, vzgoja je v podrejenem položaju, avtoriteta pa v krizi. Spodbuja se tekmovalnost, medsebojno sodelovanje in prijateljstvo pa imajo vse manjši pomen.

Po končanem predavanju se je dr. Andreji Eržen v imenu Društva sv. Jakoba in vseh poslušalcev zahvalil **Dane Holcar**. Mnogi navzoči pa so se pod vtisom povedanega še dlje časa zadržali v pogovorih. ■

Janez Humar

P.S. Podobno krajše poročilo je poslala s. Marta iz Kamnika. Podvajalo bi se, če bi objavili še njen članek. Hvala za sodelovanje in razumevanje (Uredništvo).

Pričevanje za Kristusa na delovnem mestu

01. 04. 2007: Rim - Rocca di Papa.

Na cvetno nedeljo se je s sodelovanjem pri slovesni sveti maši na Trgu svetega Petra v Vatikanu končal 9. forum mladih, ki ga vsake tri leta, kot predpripravo na svetovni dan mladih, organizira Papeški svet za laike. Od torka, 27. marca, do nedelje, 1. aprila 2007, se je zbralo v Rimu (Rocca di Papa) okrog 350 mladih predstavnikov škofovskih konferenc in organizacij iz 80 držav. Razpravljali so na temo: »Pričevanje za Kristusa v svetu dela«. Forum mladih sta se kot predstavnika mladih s strani Slovenske škofovske konference udeležila Mojca Petovar in Primož Ferjančič. Na forumu je kot predstavnica Frančiškove mladine sodelovala tudi Fani Pečar.

Forum, ki je potekal v duhovnem centru Mondo migliore v okolici Rima, je bil čudovita

priložnost, da so mladi aktivni laiki predstavili lastno izkušnjo pričevanja za Kristusa na delovnem mestu in težave, s kakšnimi se srečujejo. Forum je odprl predsednik papeškega sveta za laike nadškof Stanislav Rilko, mlade pa je nagovoril tudi msgr. Francis Kohl, ki je v papeškem svetu odgovoren za mlade. Program foruma je izhajal iz treh izhodišč, ki so skupaj tvorila skladno zaokroženo celoto, povezano v molitvi in odprtosti do sočloveka.

1. Vsebinski strokovni prispevki različnih italijanskih in tujih profesorjev so prispevali k osvetlitvi današnje perspektive na področju trga dela in vloge posameznika v njem v luči okrožnice Laborem Exercens (O delu) papeža Janeza Pavla II. iz leta 1981. Prvi dan z naslovom »Položaj mladih v svetu dela danes« je ponudil širšo družbeno sliko o svetu dela, ki jo riše današnji globaliziran svet in prinaša mnoge spremembe na trgu dela, ki niso vedno v prid človekovega dostojanstva. Tretji dan z naslovom »Pomen dela v človekovem življenju« je prinesel zanimivo predavanje prof. Michaela J. Neughtona z univerze sv. Tomaža in sv. Pavla iz ZDA o delu kot poslanstvu (poklicanosti). Škof Eichstatta

Gregor Maria Hanke je četrti tematski dan z naslovom »Razglašanje evangelija dela danes« v svojem predavanju z naslovom »Moli in delaj« z združevanjem zasebnega in poklicnega življenja pokazal sintezo, ki naj jo kristjani dosegamo danes.

2. Pomemben del foruma mladih so bile okrogle mize, na katerih so posamezniki z različnih področij družbe predstavljali svoje izkušnje v svetu dela, mladi udeleženci pa so s svojimi izkušnjami in vprašanji prispevali svoj del k celotni in tudi kritični debati. Tako so udeleženci lahko prisluhnili predstavnikom sindikatov, različnih katoliških združenj ter mladim in starejšim posameznikom, ki so svojo prisotnostjo v svetu dela žive priče Kristusa v svojih delovnih okoljih. Okrogle mize so pokazale na nujnost zavedanja o pomenu dela, ki je v službi človeka, in o vrednosti aktivnega krščanskega življenja kristjanov v svetu dela. Današnji čas prinaša mnogokrat ravno obratno sliko, kjer je človek v službi kapitala. Govorniki na okroglih mizah so s svojimi pričevanji dokazali in navdušili mlade, da je možna pot, kjer je delo dobrina, ki človeka potrjuje in mu omogoča dostojanstvo in integriteto.

3. Drugi dan foruma z naslovom »Po poteh sv. Petra in sv. Pavla« je bil namenjen romanju po poteh apostolov. Vsakodnevna molitev, obhajanje svete daritve, skupna vigilija, spoved in križev pot so bili trenutki, ki so mladim ponudili čas za razmišljanje in poglobljanje

vere. Vzdušje radosti in povezanosti med sabo in z Bogom je mlade vzpodbudilo k skupnim vizijam, tako vzdušje na forumu pa je poglobilo tudi pismo, ki ga je po nadškofu Stanislavu Rilku zbranim mladim poslal papež Benedikt XVI. Mlade kristjane je pozval naj »zaupajo v resnično ljubezen, zvesto in močno ljubezen, ki vodi k miru in veselju; ljubezen, ki povezuje ljudi ter vodi v svobodo in medsebojno spoštovanje« in ljudem omogoča polno razvijanje lastnih sposobnosti.

Forum se je zaključil s sodelovanjem na slovesni sveti maši na cvetno nedeljo pred baziliko na trgu sv. Petra v Vatikanu. Pri maši so dejavno sodelovali tudi mladi predstavniki udeležencev foruma z različnih kontinentov. ■

Primož Ferjančič

Tiskovni sklad Brata Frančiška

Transakcijski račun za tiskovni sklad: 24400-9004310591 Raiffeisen Krekova banka d.d. Maribor, sklic na 00 710.

6,60 € Gantar Roža, Ljubljana; 8,40 € Ana Pavlič, Podnart; 1,20 € Franc Jakopič, Radovljica.

Bog povrni vsem dobrotnikom!

Zaobljube krajevne FSR v nastajanju

Župnija Marijinega imena Ruše. Sobota, čudoviti sončen dan pred 3. adventno nedeljo, ki bo odmevala v našem življenju kot ena sama hvaležnost. Za zastonjski Božji dar poklicanosti in za naš odgovor na Gospodov klic.

V letu 2001, januarja, nas je g. Jožef Smej blagoslovil ob posvetitvi Jezusovem in Marijinem Srcu, ki nas vodita v veri, ljubezni, upanju, ponižnosti in veselju.

Pri obnovi misijona 2002 nas je nagovorila Beseda: »Odrini na globoko.« Kako na globoko? Da poglobimo in utrdimo vero, postanemo novi ljudje, odpremo srca Gospodu, ki nam je izkazal ljubezen do konca. Vsak dan nam Gospod daje sebe, da bi bili dovolj močni za ljubezen do Boga, bližnjega in stvarstva.

Iskrica luči duha sv. Frančiška Asiškega je začela tleti v naših srcih ob duhovni pomoči župnika br. Srečka Frasa, br. p. Mateja Nastrana, br. p. Jureta Stravsna in predsednika krajevnega bratstva Maribor br. Milana Frasa.

Za življenje po evangeliju in Vodilu FSR, ki nam kaže pot, kako živeti v svetu, v domačem okolju, družini, na delovnem mestu, smo se v tem adventnem času pričakovanja in upanja zaobljubili brat in enajst sester pri sveti maši ob 10. uri, v naši cerkvi Marijinega imena v Rušah.

Naše zaobljube je z bratskim objemom sprejel predsednik krajevnega bratstva br. Milan Frasa. V dar smo dobili križ z napisom *Mir in dobro* – pozdrav vsakemu bratu in sestri po sv. Frančišku Asiškem. Slovesno sveto mašo je daroval br. p. Jaro Knežević, ob somaševanju župnika Roberta Senčarja, Srečka Frasa in br. p. Jureta Stravsna, in v imenu Cerkve potrdil naše zaobljube v FSR.

Trenutek sreče in ljubezni, ko začutiš, kako se Bog sklanja nad teboj in ti daje Svetega Duha spoznanja, da je Božja ljubezen neizrekljiva.

Z zaobljubo smo svoja življenja dali na razpolago Jezusu ter bratom in sestram FSR. Jezus, ti imaš ključ naših src, ti nas vodi v služenju, besedi, dejanju, ljubezni.

Hvala vam, bratje in sestre iz krajevnega bratstva Maribor, da ste nam polepšali slovesnost s petjem, igranjem in s svojo prisotnostjo. Hvala bratom in sestram FD z Brezj za dar, ki nas povezuje z našim serafinskim očetom v molitvi. Hvala vsem, ki ste nas počastili s svojim obiskom pri sveti maši in pri druženju.

*O vzvišeni in veličastni Bog!
Razsvetli temine mojega srca!
Daj mi pravo vero, trdno upanje
in popolno ljubezen, razum in spoznanje,
o Gospod, da se bom držal
tvoje svete in resnične zapovedi. Amen.*

Bog vam povrni za vsako molitev, za vsako besedo, srečanje v dar nam sestram in bratu v naši družini v nastajanju. Naše veselje in druženje se je nadaljevalo pri agape v našem župnišču. ■

Mir in dobro!

Brat in sestre iz Ruš

Krajevno bratstvo pri sv. Jožefu – Studenci, Maribor

Frančiškovo bratstvo pri sv. Jožefu v Mariboru, je bilo ustanovljeno že v 70. letih prejšnjega stoletja. Združevalo je preko 60 članov, ki so se redno srečevali, vsaj enkrat mesečno ob prijetnem nedeljskem popoldnevu, ki so ga obogatili s sv. mašo.

Žal se je zaradi bolezni in starosti število članov vsakoletno zmanjševalo. Bratstvo in takratni duhovni asistent p. Bernard Jauk sta veliko molila in prosila za nove člane. Te molitve so bile uslišane in s prihodom br. Jaroslava Kneževića je končno nastal podmladek in naznanil, da bo bratstvo pri sv. Jožefu še naprej pričalo za svetega Frančiška.

Br. Jaro nas je zbral dvanajstere v noviciat ter nas skozi pripravo in zaobljube pripeljal v bratstvo. Br. Milan in s. Alenka sta nas pri tem redno vzpodbujala in predstavljala pomen bratstva. Pred vstopom v bratstvo smo opravili še romanje v Assisi, da bi tako še bolje spoznali življenje, delo in nauk sv. Frančiška in sv. Klare kakor tudi drugih manjših bratov.

Starejše bratstvo, ki je v začetku tega tisočletja štelo samo še ducat članov in so se uspeli mesečno srečevati, nas je nove člane sprejelo z velikim veseljem. Z največjim navdušenjem so nam takoj na prvem volilnem kapitulju predali vse vodstvene funkcije in druge zadolžitve.

Z vstopom mlajših članov v bratstvo sta se spremenila čas in način našega srečevanja. Termini srečanj niso več ob nedeljskih popoldnevih, ampak ob ponedeljskih zvečer, ko se nam žal nekateri starejši člani le s težavo pridružijo.

Pogosto trajajo naša srečanja tudi dve uri in več. So zelo raznolika in pestra, za kar je »kriva« naša sestra Fani, ki je odgovorna za vzgojo in nas zna pri tem tako motivirati, da vsi sodelujemo in pri tem pozabimo na čas. Vsak posameznik in vsi skupaj prispevamo k prijetnemu medsebojnemu druženju. Tako smo se družili ob spominu na naše rajne brate in sestre, delali po skupinah, skozi igro in razvedrilo spoznavali življenje

nekaterih svetnikov, pogledali zanimiv in poučen film ali kot manjša skupina pripravili celotno srečanje. Leto naših srečevanj – v počitnicah imamo namreč premor, končamo ali začnemo s skupnim romanjem ali pa se priključimo župnijskemu. Za duhovno vsebino in blagoslov poskrbi naš sedanji duhovni asistent br. Jurij. Zlata duša. Vsi se trudimo udeleževati se pokrajinskih in narodnih srečanj, dejavni pa smo tudi v župniji, dekaniji in škofiji.

Redno obiskujemo naše obnemogle brate in sestre, ki so s svojo molitvijo pripomogli k malemu čudežu, da se je tako pestra in razigrana družina zbrala pod okriljem sv. Frančiška v bratstvu pri sv. Jožefu v Mariboru.

Mladost in veselje dajeta srečanjem poseben pečat, ki so ga nekateri starejši člani na začetku z začudenjem sprejeli, a so se sedaj tudi na to že navadili.

Ob prvih spomladanskih ter ob zadnjih prijetnih jesenskih nedeljskih popoldnevih se radi odpravimo na krajše izlete v naravo, kjer se ob bratu Soncu in bratu Ognju družimo, vse dokler nas ne opazi sestra Luna.

Pesem, vedrina in radovednost so stalne spremljevalke naših srečanj. Drug drugemu lahko zaupamo svoja mišljenja, poglede ali spoznanja. Prizadevamo si, da v bratstvo pridobimo tudi nove člane. ■

Zapisal: br. Franci Tropenauer,
podpredsednik bratstva

Volilni kapitelj v krajevnem bratstvu Brezje

Dne 24. februarja 2007 je imelo Krajevno bratstvo Brezje volilni kapitelj. Bratstvo ima poseben privilegij, saj deluje pod priprošnjo Marije Pomagaj. Naša mati Marija Pomagaj praznuje, in mi z njo, septembra letos 100 let kronanja, kar daje letu 2007 posebne milosti.

Na kapitelj smo prišli z vseh strani naše Slovenije, iz Primorske, Dolenjske, Gorenjske, Ljubljane. Družina šteje preko sto bratov in sester z večno zaobljubo. Pridruženi so tudi bratje in sestre iz Dovja - Mojstrane.

Kapitelj je vodil predsednik PS Ljubljana, brat Franci Birk, spremljal pa ga je duhovni asistent, brat p. Bernard Jauk, ki nam je pri zahvalni sveti maši posredoval blagoslove, ki jih bomo potrebovali za sprejetje in odgovorno delo v izvoljenih službah.

Pater dr. Leopold Grčar kot tudi brat Birk sta nas v nagovoru spodbujala k sprejemanju služb, saj je strah pred nesposobnostjo, nepotreben.

Bratje in sestre so iz svoje srede izvolili naslednje:

predsednik
podpredsednica
tajnik
odgovorna za vzgojo

br. Franc Herle
s. Anica Švab
br. Anton Železnikar
s. Valentina Ščuka

V samostanski obednici smo v prijetnem klepetu zaključili sobotno bratsko druženje po uspešnem volilnem kapitlju. ■

Zapisala: s. Anica Švab

Utrinek s srečanja predsednikov na Brezjah

Na cvetno soboto smo imeli na Brezjah srečanje predsednikov, podpredsednikov, odgovornih za vzgojo in duhovnih asistentov krajevnih bratstev FSR iz PB Ljubljana. V nežnem pomladnem jutru smo se ob 8.30 zbrali pri sv. maši, ki jo je vodil p. Miroslav. Kakor se spodobi, nam je Marija Pomagaj dala navdih in podporo, da smo lahko z Bogom in njeno priprošnjo začeli srečanje. Uvodni govor in poročilo je imel predsednik PB, br. Franci Birk, ki nam je predstavil potek, nas vodil skozi srečanje in nas potem tudi navdihnil z veliko lepimi mislimi. Te je zbral na zadnjem radijskem misijonu, ki nas je v letošnjem postnem času vzpodbudil, da smo lahko poglobili svojo pripravo na vstalega Zveličarja.

V drugem delu nas je br. Bernard navdušil za praktično življenje iz vodila in konstitucij v našem vsakdanjiku. Tako preproste so stvari, če jih vodi sv. Frančišek z Marijino pomočjo

in Božjim blagoslovom, da me je bilo sram, da se kot član FSR včasih do svojih bližnjih obnašam farizejsko, kot da sem brez greha in lahko sodim druge skozi svoje oči. Bog je edini pravični sodnik, ki dobro plačuje in hudo kaznuje.

Sledila so letna poročila krajevnih bratstev. Tu smo se seznanili s problemi, s katerimi se srečujemo v bratstvih. Nekje bratje in sestre izgubljajo stik z bratstvom, spet druge se

bratstvo stara in nima novih članov. Mislim, da moramo bolj zaupati v Božjo pomoč in manj v svoje sile, pa bo Bog poskrbel, da se bo članstvo namnožilo kot pesek na morskem obrežju.

V zadnjem delu smo imeli slovo od p. Vito-mira, ki se je v četrtek poslovil od tuzemskega življenja. G. nadškof Alojz Uran je opisal življenjsko pot svojega pokojnega sošolca.

Nato se mu je v imenu province zahvalil še provincial p. Viktor Papež in opisal njegovo delovanje med slovenskimi frančiškani. V

imenu vernikov sta se mu za njegovo veliko delo med nami zahvalili še dve bivši faranki. Pokojnega p. Vitomira smo pospremili do avta, ki je njegove posmrtno ostanke popeljal proti rodni Bosni, ki jo je pokojni vedno nosil v svojem srcu. Bog mu daj večni mir in pokoj in večna luč naj mu sveti in naj počiva v miru.

Srečanje smo v sproščenem vzdušju zaključili z bratskim kosilom.

Pokrajinski tabor

Po daljši razpravi smo se odločili za naslednje:

Kraj: predvidoma Vič

Datum: 9. junij 2007

Geslo tabora: Sveta Elizabeta – živeta Božja beseda

Gost: p. Primož Kovač ali p. Metod Benedik ■

br. Tomaž

Spored romanja podobe sv. Elizabete

Podoba sv. Elizabete bo po našem pokrajinskem bratstvu romala en mesec kasneje, namesto v aprilu, se bo to dogajalo v maju, sprejem 13. maja 2007. KB Šenčur in KB Novo mesto lahko sprejmeta podobo tudi v poletnem času.

Navodilo za prehajanje podobe iz enega bratstva v drugo:

Bratstvo, ki je na vrsti, gre prvi dan svojega termina iskat podobo v bratstvo, ki ima podobo. Predsednika se dogovorita za uro, potem je lahko to bratsko snidenje dveh krajevnih bratstev ali pa samo zastopnikov.

Podobo bomo 13. maja prejeli od koprškega pokrajinskega bratstva. Srečali se bomo na Brezjah pri Mariji Pomagaj ob 15. uri. Lepo povabljeni! In izročili jo bomo krajevemu bratstvu FSR Jesenice. Podobo bomo 25. avgusta predali mariborskemu pokrajinskemu bratstvu v Slovenjgradcu.

- od nedelje, 13. maja, do četrtna, 17. maja – KB JESENICE
- od petka, 18. maja, do torika, 22. maja – KB BREZJE
- od srede, 23. maja, do nedelje, 27. maja – KB ŠKOFJA LOKA
- od ponedeljka, 28. maja, do petka, 1. junija – KB PRIMSKOVO
- od sobote, 2. junija, do srede, 6. junija – KB KAMNIK
- od četrtna, 7. junija, do ponedeljka, 11. junija – KB VIČ
- od torika, 12. junija, do sobote, 16. junija – KB ŠIŠKA
- od nedelje, 17. junija, do četrtna, 21. junija – KB MARIJINO OZANJENJE
- od petka, 22. junija, do torika, 26. junija – KB MLADI ROD
- od srede, 27. junija, do nedelje, 1. julija – KB ŠTEPANJSKO NASELJE
- od ponedeljka, 2. julija, do petka, 6. julija – KB ŠENČUR
- od sobote, 7. julija, do srede, 11. julija – KB SOSTRO
- od četrtna, 12. julija, do ponedeljka, 16. julija – KB NOVA ŠTIFTA
- od torika, 17. julija, do sobote, 21. julija – KB NOVO MESTO
- od nedelje, 22. julija, do četrtna 26. julija – KB DUHOVNIŠKA SKUPNOST ■

V spomin na pokojno sestro

Draga Ivanka!

Naj se te takole spomnimo ob zadnjem slovesu – v imenu Frančiškove družine pri Marijinem oznanjenju v Ljubljani.

V aprilu letos bi dopolnila 88 let svojega plemenitega življenja, namenjenega življenju v Bogu – med ljudmi. Od tega si bila kar 46 let članica Frančiškovega svetnega reda, dvakrat tudi voditeljica naše Frančiškove družine.

Se spominjaš, draga Ivanka, koliko korakov ... obiskov smo bili ob tebi deležni, ko smo obiskovali naše članice po velikem belem mestu. Obiskovali smo sestre, ki so Bogu vdano preživljale svoja leta, največkrat ne bogljene v svojih skromnih domovih. Pa smo jim prinašale pozornost, vedrino in pogum – po Frančiškovo, da bi lažje premagovale svoje življenjske težave. Niso bile pozabljene! Opogumljene in srečne so se poslavljale!

Od tebe jemljemo slovo v tvojem, tebi tako dragem Novem mestu. Tu si imela pri Judeževih svoj drugi dom. Kako si jim bila hvaležna, da so te vedno tako prisrčno sprejemali medse. V molitvah si spremljala njihove družinske dogodke. Tudi vnaprej ostajaš njihova priprošnjica pri Bogu.

Na Kapitlju ti ni bilo tuje življenje. Če si le mogla, si bila navzoča pri življenju novomeške Cerkve. Le Bog ve, kolikim novomašnikom si stala s svojo molitvijo in tudi sicer ob strani!

Ko si se nahajala že v svojem zadnjem domu v Šiški, si nas rada poslušala, ko smo ti pripovedovali novice iz življenja Cerkve in iz naše Frančiškove družine. Občudovanja vreden je bil tvoj spomin, saj si nas vse, ki smo spadali v »tvojo družino«, dobro poznala!

Kako modro in plemenito si reševala težave, ki so se pojavljale v našem skupnem življenju. Le dobri Bog ve, kolikokrat si se z Njim posvetovala, molila pred Najsvetejšim ...

Hvala ti za vse!

Draga Ivanka, hvala ljubemu Bogu, da smo te imeli! Še naprej nas spremljaj iz Božjih višav! ■

Sestavila: s. Jelka Lapajne

Napovedni koledar

- Pokrajinsko bratstvo Maribor: **25. 6. 2007** Sveti Duh na Ostrem vrhu – tabor pokrajinskega bratstva Maribor
- Pokrajinsko bratstvo Ljubljana: **9. 6. 2007** (morda Ljubljana Vič) – tabor pokrajinskega bratstva Ljubljana
- Pokrajinsko bratstvo Koper: **23. 6. 2007** – tabor pokrajinskega bratstva Koper.
- **25. avgust 2007: Slovenj Gradec – narodni tabor FSR.**

Najina ljubezen

Se nam lahko za začetek na kratko predstavita ...

J: Sem Jasmina, zaključujem študij filozofije in pedagogike (čaka me še zagovor) in prihajam iz Središča ob Dravi (majhna vas velikih ljudi v Prlekiji). Drugače pa že nekaj let animiram različne skupine mladih, letos se na Tromostovju pri frančiškanih dobivamo z Frančiškoviimi najstniki.

T: Sem Tomaž, absolvent univerzitetne smeri gozdarstva. V Ljubljani sem vse od srednje šole, sicer pa prihajam iz Logarske doline.

Kje in kako sta se spoznala?

T: Spoznala sva se v Frančiškovem študentskem domu (FŠD), kjer je bila cimra moje sestre. Na začetku (kakšno leto) je bila samo simpatična cimra. Pozneje, ko je sestra zapustila FŠD, sem tam dobil tudi sam sobo in Jasmina je postala simpatična sosedica ...

J: In kasneje še simpatična punca. Me je prepričal, ko mi je prvič skuhal kakav☺.

T: Nisem vedel, da znam tako dobro kuhati ...

Koliko časa hodita in kakšni so bili vajini prvi koraki?

T&J: Skupaj sva štiri leta in pol. Najini prvi koraki so bili pogovori, skupne maše – pravzaprav se je vse začelo kot prijateljstvo, ki je preraslo v »nekaj več«. Rada sva bila skupaj; nekako samoumevno je postalo, da si deliva iste stvari in dogodke – vedno bolj.

Kako se spominjata zaljubljenosti

J: Sama sem se odločala zanj malo dlje – kljub temu je vztrajal (Bogu hvala!) . Mislim, da sem se malo po malo zaljubljala vanj, vedno bolj, ko sem ga odkrivala. Ob njem sem se počutila varno, sprejeto in ljubljeno. Še zdaj se počutim ob njem pogosto razvajeno☺.

T: Na začetku sem hodil po oblakih. Vsakič me je stiskalo, ko sem jo videl. Naredil sem vse, da bi ji bolj ugajal - baje ji je to šlo precej na živce, tako da sem vesel, da ni obupala nad mano. Ampak tako je – ko si zaljubljen, delaš tudi stvari, ki so lahko sicer nelogične. Vendar pa zaljubljenost ni minila, dodala sva le še ljubezen.

Kako je v vama rasla odločitev za skupno pot?

T: Če sem odkrit, me je na začetku dobila kar precej nepripravljenega. Poroko sem imel v mislih, ampak šele po diplomi. Začel sem več razmišljati in ugotovil, da je lahko toliko izgovorov, da se še ne bi poročila: izpiti, diploma..., pozneje bi to lahko bilo intenzivno iskanje zaposlitve itd.. Spoznal sem, da poroka ni ovira, ampak blagoslov. Ko sta dva skupaj in imata blagoslov še od Nekoga, so lahko »velike ovire« mnogo manjše.

J: Že od tistega prvega kakava sem vedela, da je Tomaž tisti, s katerim želim biti. Saj ni bilo vedno vse idealno – tudi midva sva morala preceej zrasti☺. Ko pa odnos dozori, ko čutiš, da si želiš postati eno, začutiš, da si pripravljen za odločitev. To ni samo tvoja odločitev – je odločitev obeh in pripravljenost, da gre za odnos v troje – obeh in Boga. Takrat začneš razmišljati o poroki. Res pa je včasih potrpeti težko (baje je potrpljenje božja mast☺).

Kaj tebe, Jasmina, privlači na Tomažu?

J: Dobrota. Preprostost – sama sem človek, ki lahko malenkost zaplete in preplete, on pa zna z nekaj besedami povedati bistvo. In zmeraj me nasmeje. Veliko stvari je, ki me na njem privlačijo – imate premalo prostora v reviji, me Tomaž opozarja ☺.

Kaj tebe, Tomaž, privlači na Jasmini?

T: Privlačijo me njene oči in vedrina, ki jo izžareva. To je bila tudi prva stvar, ki sem jo opazil, ko sem jo spoznal.

V katerih stvareh se dopolnjujeta?

J: V organizaciji – jaz ponavadi dam kakšno idejo, ki bi brez Tomaža obvisela v zraku. Sem bolj 'idejni vodja', Tomaž pa daje idejam eno stvarno obliko.

T: Jasmina se rada veliiko pogovarja, jaz pa znam prisluhniti.

Opišita pripravo na zakon (v čem je dobra, zakaj se jo spleča obiskati...)

T&J: Priporočava jo vsem parom, saj je pomemben poudarek na komunikaciji para. Dotakne se vseh pomembnih vprašanj v odnosu: medosebnih razlik, družinskih korenin, Boga v odnosu, vrednot in vzgoje otrok ... To so vse teme, o katerih mora par razmišljati, če si želi

ustvariti skupno življenje. Sama sva obiskovala pripravo na zakon pri p. Benu Lavrihu in se nama je zdela koristna izkušnja.

Sta imela kakšno krizo v vajini zvezi?

T: Mislim, da se v vsakem odnosu pojavi kriza – bistveno pa je, kako se par s to krizo spopade. Tudi midva nisva bila izjemi ...

J: Vsaka kriza je priložnost za rast. Če si vzameva čas in pri sebi razčistva stvari ter se odkrito pogovariva, odnos lahko samo zraste. Je pa res, da je potrebno iti preko trme in ponosa, včasih tudi preko kakšnih bolečih stvari. Potrebno je ostati odprt za partnerja in tudi zase.

Kako vabita Boga v vajin odnos?

J&T: Predvsem s čim več molitve – molitve ob zaključku dneva, ob jedi, med vožnjo ... Lahko je samo nekaj misli posvečeno Njemu – pomembno je, da ne pozabiva, da nisva sama. Če tega prostora za Boga ni, manjka nekaj bistvenega v odnosu. Včasih sva hodila k nedeljski maši zvečer in sva prav začutila, da bi morala iti k maši že prej. Da je nedelja tisti dan, ko se že zjutraj posvetiš Bogu.

Kako vidita sebe v družbi in kako družba vidi vaju?

J: Prav zadnjič sva razlagala prijateljem, da je potrebno kakšne stvari pri pogovoru bolj razložiti – s Tomažem kar razumeva eno dogajanje, stvar, 'foro' – medtem ko je ostali ne, ker ne poznajo ozadja, okoliščin. Pomembno je vedeti, da že komuniciranje v družbi lahko privede do izključitve tretjega, občutka nerodnosti in nedorečenosti, če nisi pozoren na malenkosti. Lahko pa veliko daš – prav z to raznolikostjo, ki jo imata kot partnerja. Ena stvar, dva vidika ... In če se odpreš še za tretjega, je lahko mavrica ☺.

T: Na začetku se nisva preveč kvarjala s tem, kaj si družba misli o naju. Bila sva midva. V začetni zaljubljenosti se pogosto dogaja, da se v družbi prveč osredotočaš na partnerja, kako ostali to razumevajo, ni bistveno. Pozneje se to spremeni. V krog spustiš tudi ostale. V družbi lahko dopolnjujeta drug drugega z različnimi pogledi in sta odprta za ostale.

Imata kakšen recept za srečo v ljubezni?

T&J: Zaupanje drug v drugega, spoštovanje, iskrenost do sebe in do partnerja. In odprtost za Boga ...

Kaj sporočata vsem mladim, ki se še niso podali na skupno pot?

T: Včasih je potrebno skočiti v vodo, da se naučiš plavati. Imejte zaupanje!

J: Po najini odločitvi za poroko sem prav doživljala, da je Bog z nama. Veliko stvari je bilo prej nekako 'v zraku', ko nisem točno vedela, kako

se bo izšlo. In je šlo. Imava ogromno podporo najinih družin in prijateljev, tako da naju Bog zelo 'carta' ☺. Potrebno mu je zaupati pri tako velikih odločitvah! Radodaren je z blagoslovi ...

»Draga Jasmina in Tomaž! Zahvaljujem se vama za pogovor. Želim vama, da bi vajina ljubezen iz dneva v dan bolj rasla. Bog naj blagoslovi vaju in vajino prizadevanje za številno družino!« ■

Pogovarjal se je
Igor Pigac

FRAMA v ječi s Franciškom

Hitro smo ugotovili, da bodo letošnje duhovne vaje s FRAMO zares pestre. Najavili smo se pri salezijancih, ki so nam velikodušno odstopili Dominikov dom na Pohorju čez vikend (od petka, 16.3. do nedelje, 19.3). Ne bi bili mi, če seveda ne bi zgrešili. Kljub dobrim navodilom strica Neta, smo se odpeljali malo višje (na Areh) in si spotoma ogledali fantastični

razgled na nočne Hoče. Še dobro, da je imel p. Janez mobilni telefon s sabo ... Tako, da smo le odkrili preostalo FRAMO (oz. oni nas) in se družno zapodili na večerjo. Hitro smo se pričeli zavedati, da smo v postnem času – temu primerna je bila večerja: mlečni zdrob. Z veliko kakava. Vendar sta naši kuharici (in vsa ostala klapa, ki se je motala po kuhinji) pri naslednjih obrokih vse nadomestili. Mislim, da je vsak Framoš odšel s kakšnim kilogramčkom več, kot pa je prišel ...

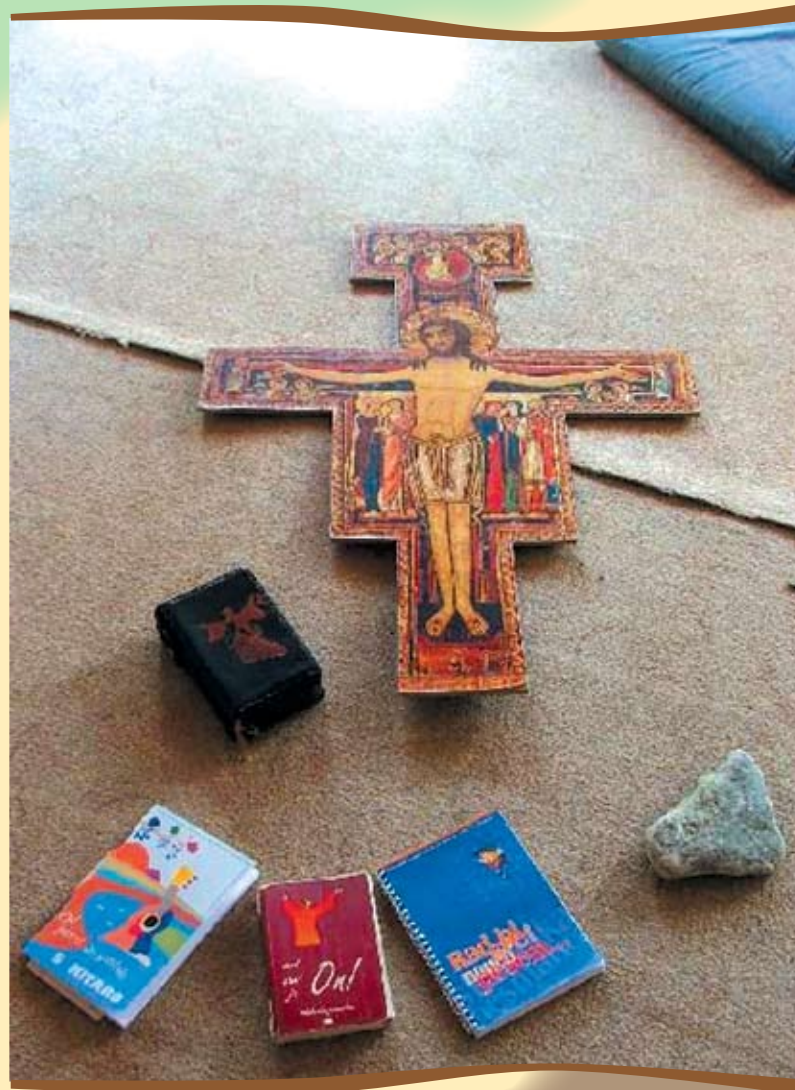
Potrebovali pa smo res ogromno energije, saj smo se v soboto pomerili v viteških igrah in soglasno potrdili, da je bil Leon najboljši in s tem vreden, da postane vitez (da zna zabavati družbo, smo ugotovili že v petkovem spoznavnem večeru ob baletu). P. Janez pa nas je popeljal še dlje in – padli smo v ječo. Kakor Francišek, smo tudi mi morali najprej poiskati sebe – kje smo na teh duhovnih vajah in kaj smo. Ta naša ječa (oz. Sahara) nas je silila, da se poiščemo in ustavimo. Na duhovnih vajah se moraš razgibati – tako duhovno kot fizično, česar smo se

zvesto držali. Popoldne smo izkoristili lepo vreme, žogo in znanje odbojke Sostrčanov in njihovih slavnih serv, katerim je lahko konkurirala le Andreja (nekateri so pogumno nosili še nekaj časa modrice). Popoldne je terjalo drugo ječo – v njej so nekateri premišljevali o starših, drugi pa so pekli štrudl.

Ob večerji se je razvilo pravcato tekmovanje – gre za prvi, tradicionalni spopad pevskega znanja punc in fantov 'FRAMA poje'. Po moji strokovni (in nepristranski) oceni, smo zmagale punce! Veselo in pojoče vzdušje smo nadaljevali ob kitari po večerji. Pred spanjem pa smo se odločili še za postanek v kapeli. 'Gospod, kaj hočeš, da storim?' je bilo vprašanje, ki se nam je zastavljalo ob Frančiškovem križu. Prava vera, trdno upanje in

globoka ponižnost ... so besede, ki so odmevale v nas. Od besed smo v nedeljo prišli k dejanjem – učili smo se graditi. Poskušali smo kuhati tudi kavico, pa kavni avtomat ni deloval (čeprav je p. Janez zatrdil, da naslednjič bo – se je baje spomnil navodil). Ravno, ko smo mislili, da se bomo samo igrali, smo spet morali v ječo. Tokrat s Frančiškovimi hvalnicami in z vprašanjem o našem odnosu z Bogom. Da bi vse misli, ki smo jih pretehtali, osvojili in premislili, trdno nosili v sebi, smo Gospoda prosili tudi pri zaključni maši.

Gospod nas neizmerno ljubi in odpuščajoče pričakuje kot ljubeči oče grešnega sina – misel p. Andreja, ki nas je spremljala ob vrnitvi. Vsak na svoj konec – Štajerci, Ljubljanci, Primorci ... Ob letu osorej! P.S.: Ljubljanci napovedujemo revanšo v odbojki ... ■

Jasmina Zorko

Novice iz FO in FRAME

- Br. Janeza Papa so provinciali vseh treh obedienc imenovali za vodjo kolegija narodnih duhovnih asistentov Frančiškovih otrok in Frančiškove mladine.
- Festival za FO bo 5. maja 2007 v Slovenski Bistrici.
- Od 27. aprila do 1. maja 2007 bo organizirano kolesarjenje za FRAMO.
- Od 7. do 13. avgusta 2007 se bo FRAMA udeležila srečanja v Assisiju.
- Od 28. junija do 5. julija 2007 bo v Barceloni srečanje predstavnikov FRAME z vsega sveta. Pri financiranju bo pomagal NS FSR.

NAGRAĐNA ŠTEVILČNA IZPOLNJEVANKA

Rešitev nagradne zlogovne izpolnjevanke: SVETO PISMO JE KNJIGA VSEH KNJIG. Prejeli smo samo 25 pravih rešitev. **1. nagrada:** Mateja Jelševar, Tihoboj 7, 1274 Gabrovka; **2. nagrada:** Minka Hladin, Kuharjeva 3, 3320 Velenje; **3. nagrada:** Tina Rigler, Praproče 12, 1316 Ortnek.

Poiščite 11 besed s po sedmimi črkami, ki jih zahtevajo opisi, ter jih vodoravno vpišite v oštevilčena polja tako, da vsaki številki vedno pripada ista črka. Ob pravilni rešitvi boste na označenih poljih prebrali koristen nasvet.

1. ruski šahist, svetovni šahovski prvak v letih 1957--1958, Vasilij, **2.** nekdanje zelo znana tovarna oblačil iz Varaždina, **3.** nalepka (na primer na steklenici vina), **4.** vrsta ameriškega macesna, **5.** italijanska oblika moškega imena Oktavij, **6.** junak iz grške mitologije, ki ga je Odisej ubil v trojanski vojni, **7.** naziv za posamezno stopnjo izobrazbe, ki se podeljuje po uspešno opravljenem končnem izpitu določenega študija na univerzi, **8.** portugalski in brazilski novec, **9.** krščanski svetnik, dobrodelen škof iz Mire, sv. Nikolaj, **10.** ime največje pomurske vasi, znane po lepi cerkvi sv. Trojice, zgrajeni v 60. letih prejšnjega stoletja, **11.** vrtiljvi element na kolovratu ali predilniku.

- 1. nagrada:** knjiga G. K. Chesterton: SVETI FRANČIŠEK ASIŠKI
2. nagrada: knjiga ZAPISKI NEZNANEGA PERUŽANA in LEGENDA TREH TOVARIŠEV
3. nagrada: 2 KOMPLETA RAZGLEDNIC »Sončna pesem«.

Rešitev pošljite na uredništvo »Brata Frančiška« do **10. junija 2007.** ■

Sestavila ga. Francka Pavlič

1	1	2	3	1	4	5	6
2	6	8	10	7	9	11	1
3	9	7	3	11	9	7	8
4	7	8	2	8	10	8	11
5	5	12	7	8	6	3	5
6	13	8	4	8	2	9	14
7	3	15	16	9	15	3	10
8	1	9	15	7	8	6	17
9	2	3	11	4	8	6	16
10	5	14	10	8	15	12	3
11	6	10	9	7	9	15	5

V naslednjih treh urah ...

Pred enim letom sem v Parizu srečala s. Madeleine Kayser, fmm iz Ženeve. Skupaj s s. Alphonso, prav tako fmm, sta pričevali o neki frančiškanski nevladni organizaciji, za katero delata. Njuno pričevanje se me je močno dotaknilo. Zakaj? Ker se je začelo takole: »V naslednjih treh urah bo na svetu 1400 ljudi umrlo od lakote, približno 6000 jih bo danes umrlo zaradi bolezni in okužb, ki so povezane s slabo kvaliteto vode, in v samo nekaj naslednjih minutah bo 100 otrok, mlajših od 15 let, okuženih z virusom HIV...«

Organizacija, o kateri sta pričevali, se imenuje Franciscans International (FI). Sestavljena je iz Frančiškovih bratov in sester, ki pripadajo različnim redovom. Med njimi

so seveda tudi tretjeredniki. Organizacija FI je zgrajena na molitvi in delu Frančiškove družine in je mednarodna. O svojem poslanstvu pravijo: »Kakor se je nekoč sveti Frančišek obrnil na družbene voditelje svojega časa in jih pozval k miru, tako smo danes mi poklicani, da pritegnemo politike in svetovne voditelje pri Združenih narodih k delu za pravičnost, mir in skrb za stvarstvo, pa tudi za pospeševanje in varovanje človekovih pravic.«

Franciscans International si prizadeva, da bi izkustva, skrbi in glasove ubogih, zatiranih in nemočnih ljudi sveta prinesel pred Združene narode. Na terenu so ravno Frančiškove sestre in bratje tisti, ki so pri koreninah problemov. Da bi spodbudili zavest o pomembnosti dela za pravičnost in mir, pri FI ponujajo programe trajnega izobraževanja in animacije. Svoje moči želijo osredotočiti na skrb za uboge, posebno na področju človekovih pravic.

Njihove »akcije«: boj proti trgovanju z ljudmi, proti širjenju virusa HIV, proti rasni diskriminaciji, suženjstvu in prisilnemu delu, proti prisilni sterilizaciji v nekaterih deželah, proti kamnanju in genitalnem pohabljanju žensk in deklet ter še mnogo drugih področij, kjer so kršene osnovne človekove pravice.

Pripravili so tudi izzivalen program za mlade. V njem mnogi mladi s celega sveta vidijo edinstveno priložnost, da poglobijo svoje izkustvo vere prek služenja. V zadnjih šestih letih se je FI pridružilo 45 mladih prostovoljcev. V zameno za enoletno prostovoljno služenje v uradu FI v Ženevi ali New Yorku mladi živijo skupaj v stanovanjski skupnosti in dobijo štipendijo za kritje življenjskih stroškov.

Julie, mlado dekle, ki je bila prostovoljka pri FI leta 2004, pričuje takole: »Moja izkušnja me sili, da služim ubogim, kolikor morem, in da bom glas tistih, ki nimajo glasu, kadarkoli me potrebujejo.«

V naslednjih treh urah ... bo na svetu 1400 ljudi umrlo od lakote. Se bo v teh istih treh urah našel vsaj en človek, ki mu za to ne bo vseeno, in se bo pridružil boju za mir, pravice in dostojanstvo vsakega živega bitja? Si upaš biti ti?! ■

s. Ana

(www.franciscansinternational.org)

Otroško suženjstvo danes

Na predvečer dvestoletnice odprave suženjstva v Britanskem imperiju milijoni otrok še vedno živijo v suženjstvu podobnih pogojih. Trgovina, prostitucija, delo za odplačevanje dolgov, suženjstvo služabnikov, delo v rudnikih in na poljih, otroci vojaki, vsiljene poroke: to so po prepričanju Save the Children, največje mednarodne organizacije za pospeševanje in varstvo pravic otrok, nove oblike otroškega suženjstva. Še vedno je preveč otrok, ki so prisiljeni delati ure in ure, v zameno pa dobijo nekaj malega ali nič, predvsem pa so podvrženi neizbrisnim psihofizičnim poškodbam, nasilju in spolnim zlorabam.

Jan Coffey, Save the Children iz Anglije in David Shearer iz vodstva Združenih narodov

Trgovina

1.200.000 otrok in mladostnikov je vsako leto žrtev trgovine, ki je namenjena v države Zahodne Evrope, Amerike in na Karibe, njihovo število pa vrtoglavo narašča. Ocenjujejo, da tolpe trgovcev z otroki letno ustvarijo dobiček v vrednosti 32 milijard dolarjev.

Prostitucija

Približno 1.800.000 otrok z vsega sveta je zlorabljenih zaradi prostitucije, otroške pornografije in seksualnega turizma.

Delo za odplačilo dolgov

Milijoni otrok so prisiljeni delati, da bi odplačali dolg, ki ga je najela družina, ali pa celo samo za odplačilo obresti tega dolga. Po oceni je samo v Indiji dobrih 15 milijonov otrok, ki morajo delati, da bi odplačali dolg, ki ga je najel nekdo drug. Veliko teh otrok je vključenih v nezakonita in zelo nevarna dela.

Delo v rudnikih

Vsak dan milijon otrok tvega življenje v rudnikih in jamah v preko petdesetih državah Afrike, Azije in Južne Amerike. V Podсахarski Afriki 200.000 otrok izpostavlja nevarnosti svoje življenje v rudnikih zlata in drugih mineralov.

Delo na poljih

132 milijonov otrok, mlajših od 15 let, ves čas preživijo ob delu na poljih. Pogosto so izpostavljeni nevarnostim, ki izvirajo iz uporabe pesticidov, težkih strojev, mačet in sekir. V Kazahstanu otroke uporabljajo na poljih z bombažem in tobakom. Vsak dan morajo delati celo do 12 ur.

Otroci vojaki

Po vsem svetu je v oboroženih silah preko 250.000 otrok, ki še niso dopolnili 15 let. V to število so vključeni tudi otroci v vladnih vojskah. Vsaj 13 držav je, ki aktivno novači dečke in deklice kot vojake ali kot »žene vojne«. V Demokratični republiki Kongo je trenutno okoli 11.000 otrok, ki so jih ugrabili gverilci.

Prisilne poroke

Poroke otrok so ena od najbolj strašnih in še vedno malo poznanih oblik suženjstva. Celotno štiriletne deklice so prisiljene živeti s svojimi »možmi«. Pogosto jih imajo v ujetništvu in zanosijo takoj, ko so dosegle spolno zrelost. Tveganje, da bo umrla med nosečnostjo ali med porodom, je pri deklici, ki je mlajša od 15 let petkrat večje kot pri ženi, ki je stara 20 let. V Afganistanu se na primer več kot polovica deklic poroči, preden dopolnijo 16 let.

Suženjstvo služabnikov

Na milijone otrok po svetu, nekateri izmed njih so stari samo 6 let, je prisiljenih, da do 15 ur dnevno delajo kot sluga. Mnoge izmed njih

tepejo, jih pustijo umreti od lakote in mraza ter jih spolno zlorablja. V Keniji je 200.000 otroških služabnikov, v Braziliji 550.000 in 264.000 v Pakistanu

»Otroško suženjstvo ni pojav prete-

klosti, ampak kruta resničnost za milijone otrok tako v deželah v razvoju kakor tudi v razvitih državah – pravi Valerio Neri, generalni direktor Save the Children Italia. S temi otroki ravnaajo kot s predmeti: njihovi 'lastniki' jih lahko posodijo, prodajo. Živijo v ponižanju in zlorabi. Dolžnost vseh vlad je, da se bolj zavzamejo pri iskanju rešitve nečloveškega položaja, v katerem se nahajajo ti otroci. Svetovni voditelji in mednarodni donatorji morajo nemudoma preskrbeti zakone in potrebna sredstva za izkoreninjenje teh strahotnih dejavnosti.«

Save the Children od vseh vlad zahteva da:

- prek politike zmanjšanja globalne revščine zagotovijo izkoreninjenje otroškega suženjstva;
- vložijo večje finančne vire za zaščito otrok, ki so spremenjeni v sužnje;
- uveljavijo mednarodne standarde glede najhujših oblik izkoriščanja otroškega dela;
- oblikujejo programe zaščite in rehabilitacije, ki bi nudili kratkoročno in dolgoročno pomoč otrokom, ki so živeli v suženjstvu podobnih pogojih;
- otrokom, ki so pretrpeli najhujše oblike izkoriščanja zagotovijo dostop do prilagodljive in zastojne izobrazbe, ki bi jim lahko pomagala, da bi se rešili tega položaja. ■

Po zapisu Papeškega sveta
za pravičnost in mir

Poročilo »Živi planet« 2006

Poročilo »Živi planet« 2006 se je spremenilo v svarilo. Objavila ga je (objavljeno je vsaki dve leti) organizacija WWF (Svetovni sklad za varstvo narave) z namenom, da nas pouči o stanju ekosistemov na planetu. Poročilo je svarilo, in to upravičeno: opozarja nas, da bomo leta 2050 potrebovali dvojno biološko sposobnost planeta, če bo človek nadaljeval s trošenjem naravnih virov z današnjo hitrostjo. Drugače povedano: če bomo tako nadaljevali, gremo naravnost v kolaps. In to je celo precej blizu.

»Živi planet« je rezultat dveh let študija podatkov iz leta 2003. Opisuje stanje naših bioloških raznovrstnosti, celote vseh živih bitij, ki prebivajo na planetu, in pritisk, ki ga mi, ljudje, izvajamo na biosfero. Pri tem uporablja dva pokazatelja: prvi, ki se imenuje »indeks živega planeta« (Living Planet Index), ocenjuje splošno smer življenja na planetu. Bolj natančno povedano opazuje razvoj 1.313 vrst vretenčarjev (rib, dvoživk, plazilcev, ptic in sesalcev) po vsem svetu. Čeprav gre samo za

del vseh vrst, ki živijo na planetu, so vendarle težnje, ki jih lahko opazujemo v tej populaciji, pomenljive za stanje biološke raznovrstnosti v celoti. Kaj so opazili? Med letoma 1970 in 2003 se je populacija vretenčarjev zmanjšala za eno tretjino: ekosisteme degradiramo s hitrostjo, ki v zgodovini človeka nima primere.

Drugi pokazatelj je »ekološki odtis«. Med ekologi in naravovarstveniki je to običajen izraz, manj pa je znan širši javnosti in popolnoma nepoznan tistim, ki sprejemajo javne odločitve. »Ekološki odtis« kaže kvantitativno potrebo po biološko rodovitni zemlji in vodi, ki ju človek potrebuje za pridelovanje tega, kar potrebuje in to je obdelovalna zemlja, pašniki, gozdovi, ribiški privezi, kar vse je potrebno za pridelavo hrane, vlakna in les, ki smo ga porabili, poleg tega zemljišče, ki je potrebno za odlaganje smeti, ki jih proizvajamo, vključno z generatorji električne energije (kot CO₂, ki povzroča učinek tople grede in spreminja podnebje) in zemljiščem, ki ga zasedamo z našo infrastrukturo. Poraba sladke vode ni vključena, ker je obdelana v posebnem poglavju. Rezultati so še naprej neugodni. Leta 2003 je bil globalni človekov ekološki odtis 14,1 milijarde hektarjev, to je biološko produktivnih hektarjev s povprečno

sposobnostjo proizvodnje in vsrkavanja virov, oziroma 2,2 hektarja po osebi. Težava je v tem, je bila celotna biološka zmogljivost 11,2 milijardi hektarjev oziroma 1,8 hektarja po osebi. To se pravi, da presehamo biološko sposobnost planeta in to počnemo že od sredine osemdesetih let. Naše povpraševanje presega ponudbo že za 25%. To je »ekološki dolg«.

Če stanje opazujemo v različnih delih sveta, naletimo na večno neravnotežje. Največji so ekološki odtisi v Združenih arabskih emiratih in v Združenih državah Amerike. Nasprotno pa je absolutno najnižji ekološki odtis v Afganistanu. Vse industrializirane države so na svetovni lestvici med prvimi, Indija je takoj pod njimi, Kitajska je proti sredini, malo pod povprečjem, vendar s hitro rastjo, ki je povezana z velikansko, bolj ali manj vzdržno, porabo naših virov v naslednjih desetletjih. Zato se je WWF International odločil, da svoje poročilo predstavi prav v Pekingu.

Ko poslušamo vse to, se hitro spomnimo, da se je v obdobju industrijskega razvoja sveta veliko razpravljalo o omejenosti naravnih virov kot o brzdi samega razvoja. Predvsem je bilo govora o nafti in o vseh neobnovljivih energetskih virih, danes pa vidimo, da že presegamo zemljino sposobnost za vsrkavanje naših odpadkov in regeneracijo, še preden smo izčrpali naravne surovine. Naravne vire človek spreminja v odpadke veliko hitreje, kot pa je zemlja sposobna te odpadke ponovno spremeniti v vire.

Smo pred katastrofo? Smo. Če ne spreminimo smeri našega razvoja, smo. WWF glede prihodnjih scenarijev daje različne hipoteze. Vendarle pravi, da lahko preidemo k vzdržnemu stanju, toda to pomeni, da moramo glede tega sprejeti takojšnje odločitve, ker današnje odločitve načrtujejo našo prihodnost. In iz tega se poraja glavna skrb: svetovni voditelji dokazujejo, da niso razumeli nujnosti problema.

Odlomek iz revije ECOTOPÍA 170

Bog je hotel, da so stvari odvisne druga od druge. Sonce in luna, cedra in majhna cvetka,

Onesnaženost reke Jangcengjang na Kitajskem

orel in vrabec: velika raznovrstnost in neenačnost kaže, da nobena ustvarjenina ne zadošča sama zase, da obstajajo samo v odvisnosti druga od druge, da se med seboj dopolnjujejo in druga drugi služijo.

Lepota vesolja. Red in skladnost sveta se kažeta iz raznovrstnosti bitij in iz odnosov, ki obstajajo med njimi. Človek jih postopoma odkriva kot naravne zakone. Ti so predmet občudovanja znanstvenikov. Lepota stvarstva odseva neskončno Stvarnikovo lepoto. Zbujati mora spoštovanje in podreditev človekovega razuma in volje.

Hierarhija stvari je izražena v redu »šestih dni«, ki gre od manj popolnega k bolj popolnemu. Bog ljubi vse svoje stvari (prim. Ps 145,9) in skrbi za vsako posebej, celo za vrabce. Vendar Jezus pravi: »Vredni ste več kakor veliko vrabcev« (Lk 12,6-7) in še: »Koliko več je vendar vreden človek kakor ovca« (Mt 12,12). ■

Tomaž Čelanski

Življenje sv. Frančiška (9)

11. poglavje

Kako je Frančišek prerokoval in opominjal.

26. Blaženega očeta Frančiška sta vsak dan napolnjevali tolažba in milost Svetega Duha. Z vso pozornostjo in skrbnostjo je nove sinove uvajal v nov način življenja in jih z neomahljivim korakom učil hoditi po poti svetega uboštva in blažene preprostosti. Nekega dne se je čudil, kolikšno usmiljenje mu je izkazal Gospod v podeljenih dobrinah in si je zaželel, da bi mu Gospod pokazal, kako se bo razvijalo njegovo in njegovih bratov življenje, zato je poiskal kraj za molitev, kakor je to tudi običajno počel. Ko je tam dolgo vztrajal v strahu in trepetu pred Gospodarjem vesoljne zemlje in v grenkobi duše premišljeval o svojih slabo porabljenih letih in pogosto ponavljal tole besedo: »Gospod, usmili se mene, grešnika« (Lk 18,13), je začutil, kako je globino njegovega srca začelo oblivati neizrekljivo veselje in neizmerna sladkost. Počutil se je, kot da bi bil povsem iz sebe. Čuti so odreveneli in temine, ki so se zaradi strahu pred grehom zgostile v njegovem srcu, so se razbežale. Vanj se je vlila gotovost o odpuščanju vseh prestopkov in pokazalo se mu je zaupanje, da diha v ozračju milosti. Potem je bil kar nekako privzdignjen in pogreznjen v nekakšno luč, ki je širila meje njegove duše, da je jasno uzrl, kaj se bo zgodilo. Ko se je ta sladkost skupaj z lučjo umaknila, je bil ves prenovljen v duhu in je bil videti, kot da se je spremenil v drugega človeka.

27. Tak se je vrnil in veselo rekel bratom: »Potolažite se, predragi, in veselite se v Gospodu. Ne bodite žalostni, ker nas je videti malo, niti naj vas ne plaši moja ali vaša preproščina, ker mi je Gospod v resnici pokazal, da nam bo Bog dal zrasti v strašno veliko množico in nas bo pomnožil in razširil do koncev sveta. Za vašo korist sem prisiljen povedati, kar sem videl, ker bi veliko raje molčal, ko me ne bi ljubezen

silila, da vam poročam. Videl sem veliko množico ljudi, ki so prihajali k nam in so hoteli živeti z nami v obleki svetega življenja in po vodilu blaženega reda. Glejte, še odzvanja v mojih ušesih njihov hrup, kako odhajajo in se vračajo po naročilu svete pokorščine. Videl sem nekakšne ceste, polne njihovih množic iz skoraj vsakega naroda, kako se stekajo v te kraje. Prihajajo Francozi, hitijo Hispanci, tečejo Nemci in Angleži in speši silna množica raznih drugih jezikov.« Ko so bratje to slišali, so bili polni odrešenjskega veselja bodisi zaradi milosti, ki jo je Gospod podelil svojemu svetemu, bodisi, ker jih je goreče žejalo po tem, da bi bližnje lahko obogatili. Zanje so želeli, da bi se skupaj zveličali in bi jih bilo vsak dan več.

28. Sveti mož jim je rekel: »Da se bomo, bratje, zvesto in pobožno Gospodu, našemu Bogu, zahvaljevali za vse njegove darove in da boste vedeli, kako naj se nanj obračajo sedanjí in prihodnji bratje, razumite, kaj se bo zares zgodilo. Na začetku našega redovnega življenja bomo našli nekaj sladkih in zelo okusnih sadežev za hrano, toda malo kasneje bo na voljo nekaj manj okusnih in manj sladkih, slednjič pa nam bo danih nekaj polnih grenkobe (prim. Žal 1,20), od katerih ne bomo mogli živeti, ker bodo za vse neužitni zaradi svoje kislosti, čeprav bodo na zunaj dajali nekakšen prijeten vonj in lep izgled. Zares, kakor sem vam govoril, nas bo Gospod pomnožil v velik narod. Toda na koncu se bo zgodilo, kakor če človek vrže svojo mrežo v morje ali v kako jezero in zajame obilno množico rib (prim. Lk 5,6). In ko vse potegne v svojo ladjico in mu je odveč, da bi zaradi množine vse vozil, izbere večje in tiste, ki so mu všeč, in jih da v svoje posode, druge pa pomeče proč (prim. Mt 13,47-48).«

Tistim, ki gledajo v duhu resnice, je povsem jasno, kako resnično je zasijalo in kako očitno se je uresničilo vse to, kar je sveti božji mož napovedal. Tako je duh preroštva počival nad svetim Frančiškom (prim. Iz 11,2). ■

Prevedel br. Miran Špelič OFM.

(se nadaljuje)

Naš častni predsednik, škof Jurij – 60-letnik

Primerno bi bilo, da bi si naš častni predsednik, škof Jurij, izbral za svoj 60-letni jubilej kakšno imenitno palačo ali grad ali kaj temu podobnega. Morda bi povabil tudi kakšno elitno gospodo na praznovanje. Vendar, če bi tako praznoval, bi to ne bil škof Jurij. Praznovanje jubileja 60-letnice ga je doletelo v sinajski puščavi. Kot svetopisemskega pustolovca, med skalami, puščavskimi palmami, med sledmi dromedarjev in kamel, beduinov in koz. V takem okolju je praznoval, ko je vodil somaševanje skupaj s srebrnomašniki, diakoni in drugimi duhovniki ter romarji na starodavnem kamnu med ruševinami cerkve v Fairanski oazi. Srce mu je bilo, kot bi bil v eksotični palači: puščava mu je namreč to. In prav tisti dan se mu je zopet njegov angel

7. aprila 2007 je škof Jurij Bizjak vodil somaševanje v cerkvi sv. Antona na Viču, kjer se je začel frančiškanski provincialni kapitelj. Za člane kapitlja je imel tudi predavanje *Obnovimo zaupanje*.

navdihovalec tako čudovito razodeval, da nam je na ne vem kateri način že znova razkril pot Izraela v obljubljeno deželo. Voščilo z obilno zdravico je pa škofu Juriju izrekel mladeniški prelat Franci Vrhunc, ki so mu protokolarni govori res šala mala. Vse je teklo kot namazano, pa čeprav so Beduinčki tako zvedavo strigli s svojimi ušesi in zvedavimi očmi, da nismo natančno vedeli ali so med povabljenimi ali pa so slučajni gostje evharistične mize.

Katedrala v Fairanski oazi, z granitnimi stebri, z modrim nebesnim svodom popoldanskega sonca in z razkošjem palm ter kozjim in kameljim mimohodom, je bila tistega februarja letos njegova stolnica, ki bi morala biti sicer tam nekje v Tuniziji, v Gergisu. Vendar le na papirju. Ko sem jo pred leti tamkaj iskal, ni bilo moč dobiti drugega, kot majico z napisom Gergis, kar bi lahko bilo Jurijevo ali pa kar Šentjurje in kar bi se zopet skladalo z mojo domačo podružno cerkvijo. In prav ta katedrala sinajske puščave mu je bila za 60-letnico kar stolna cerkev ali pa lahko tudi najbolj prisrčna domača cerkev na Colu. Tako namreč praznujejo veliki ljudje: na bibličnem polju, z romarsko družbo.

Da bi pa prišla do izraza tudi praznična miza in zdravica, je pa slavljeneč počakal prihoda v Obljubljeno deželo. V Efrati, v hiši kruha, pa se je tudi to zgodilo, ko so se pri-

družili še dodatni, sveži romarji in tako se je število gostov zvišalo na 130. V romarski hiši v Betlehemu, ob Frančiškovih sinovih in prijazni in skrbni gospodarici hiše, ob gospodični Suzy, pa se je zgodila tudi praznična torta. Ob njej pa mnogo želja našemu ljubljenu slavljenču Juriju.

Če so jubilejna leta, potem so to cela leta. In tako je letošnje leto namenjeno kot Sveto-pisemsko leto, tudi jubilej našega škofa Jurija. Porabite vse možnosti, da bo slavje vedno živahno in da vir veselja ne bo ponehal in tudi duhovni šopki slavljenču ne presahnili. ■

p. Peter Lavrih, ofm

Kako sem doživljal romanje?

Eno leto ni dolga doba. Je pa 365 dni, v katerih se zgodi veliko. Danes sem razmišljal o tem letu, ki me od romanja v Sveto deželo za eno leto že oddaljuje. Sedel sem za računalnik in skušal po spominu podoživeti tistih 14 nepozabnih dni, ki jih bom zdajle poskušal obuditi z vami.

Kar nekaj tednov smo se bolj ali manj uspešno pripravljali na to dolgo potovanje v Egipt, Jordanijo in Izrael. Veliko vprašanj, lepih občutkov in pričakovanj, pa tudi strahov se je v tistih dneh nabralo v naših mislih, dušah in telesih. Kako bo? Kakšna bo družba? Ali bo naporno? Kako se bom oblekel? Kaj pa, če zbolim? Pa terorizem, bombe, vojna? Kakšno bo potovanje? Kaj, če se nam kaj zgodi? Ampak, če je tukaj TISTO, kar je povezano z mojo vero in našim odrešenjem, bom tvegat ...

Na današnje jutro pred enim letom smo prišli skupaj. Priznam, malo me je žrlo, kako se bomo Bohinjci znašli med to raznoliko množico romarjev, ki se je zbrala na Brniku. Vsaokratna napetost in strah pred letenjem je prekril moje skrbi in zgladil mnogo vprašanj, ki sem jih želel še pred poletom postaviti p. Petru.

In se je začelo. Vzlet v sončno jutro, še zadnji pozdrav materi Sloveniji in po dveh bonbončkih in ob sadnemu soku smo že na

Dunaju. Letališke formalnosti, kava, prve menjave denarja, pogovor s patrom Petrom, ki vneto pripričuje romarje, kako so mu glasilke operirali skozi zadnjično odprtino, prvi stiki z ostalimi romarji, sošolci, novomašniki ter z vedno umirjenim in stoično zadržanim škofom Juretom.

Kot župnik sem moral poklicati p. Lojza, kako je bilo pri jutranji sveti maši in sem mu naročil, naj se nas spomni pri deseti sveti maši.

Hitro je vse skupaj steklo in že smo bili na poti v Kairo. Prijeten in sončen polet je bil. In ko smo pozno popoldne pristajali, me je očaral prelet tega dvajsetmilijonskega mesta, v katerem smo se naslednje dni zelo lepo počutili.

Se še spomnite maševanja pri šolskih sestrah in njihovega gostoljublja, pa Kairskega muzeja, ki ga ni bilo ne konca in kraja, pa piramid v Gizi, pa večerne vožnje po Nilu ...? Morda bo še prilika, da nas pot spet kdaj zanese v to mesto, ki nikoli ne spi.

Tretji dan nas je vodil po puščavi. Spet novo doživetje za nas, ki poznamo zeleno deželo Slovenijo. Pa čudovit vzpon k samostanu sv. Antona, ogled samostana, sveta maša in tisti lepi večer v puščavi v bližini Sueza. Kar prehitro sta se menjavala večer in jutro in že smo hiteli naprej. Ogledali smo si prekop, nadaljevali z vožnjo po Sinajskem polotoku, se ustavili ob grenkih studencih Mara, obiskali faraonove vroče vrelce in prav ob malici na namakanju nog in pokušanju toplega morja izvedeli, da je bil prejšnji nadškof Francè Rode imenovan za kardinala. Sledila je naporna vožnja v hrib, ki mu ni bilo ne konca in kraja,

še dobro, da smo izzivali g. škofa z vsemi mogočimi in nemogočimi vprašanji, si osvežili naše poznavanje Svetega pisma in utrjevali ob različnih spoznanjih klene besede našo vero. Se še spomnite svete maše v Forjanski oazi in večerne nastavitve pri sv. Katarini? Nekaterim ni delala kurjava, enim ni tekla voda, meni pa je v rokah ostala kljuka od spalnice. Mislili smo, da bomo prespali v hotelu, pa je bila le planinska kočica.

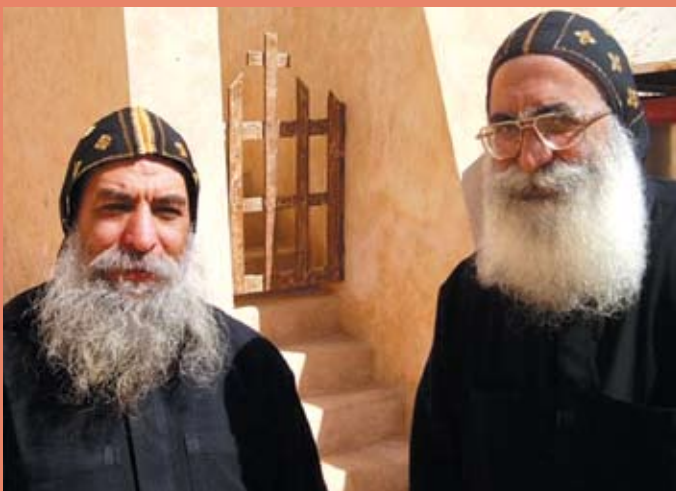
Mnogim je bila noč prekratka, tudi meni, in že smo bili v vrsti za pregled, preden so nas spustili proti vrhu Mojzesove gore. Nikoli si nisem predstavljal, kako je ta gora videti v resnici. Zdaj vem in razumem Mojzesa, pa tudi izraelsko ljudstvo, ki je čakalo in čakalo tako dolgo, da so si ustvarili boga po svoji podobi. Doživetja petja pesmi in molitve narodov, sončnega vzhoda in vsega tistega občutka ne bom pozabil nikoli. Sveta maša v oazi, kjer je prerok Elija šel v nebo, in spust v dolino do hotela sv. Katarine, so bila doživetja, ki se nam lahko zgodijo samo malokrat v življenju. Še dobro, da se nam je pokvaril avtobus in

smo imeli čas zase, za čaj, kavo in prijeten klepet v zelo toplem pomladnem dnevu.

Potem smo z največjo možno hitrostjo nadaljevali po programu. Oglledali smo se samostan sv. Katarine in prek Izraela, otovorjeni s polnimi kovčki, v večernih urah prišli v Jordanijo. Enostavni in zanimivi podvigi so bili to.

Začel se je že šesti dan. Obiskali smo Petro, nadaljevali vožnjo do Herodove palače, kjer je bil obglavljen Janez Krstnik, in se vseskozi vozili po poti izvoljenega ljudstva skozi Edom in Moab do Amana, ki je glavno mesto Jordanije. Večerja z vsemi možnimi juhami, solatami, mesom, sladicami in spet je bilo jutro.

Ta dan smo bili na gori Nebo, obiskali mesto mozaikov v Medabi (Zadnjič) in se spustili do reke Jordan na jordanski strani, kjer je Janez krščeval. Pot SZ. Zvečer smo prestopili spet v Izrael in se zjutraj združili s tistimi, ki so imeli na programu samo Izrael in novo zavezo. Skupna sveta maša na gori blagrov z Jezusovim govorom na gori je bila neponovljivo doživetje. Sledila je vožnja po Galileji, Galilejsko jezero, Kafarnaum, cerkva Petrovega primata, Petrova riba, vožnja po Galilejskem morju (škoda, da je

bilo v zraku preveč peska) in prihod v Nazaret, Marijin rojstni kraj. Velika nadstropna bazilika, cerkev sv. Jožefa, Qumran, Jeriha, Gora spremenjenja, Tabor (taksi), Karmel, Kana Galilejska, Mrtvo morje, kopanje 412 m pod gladino morja. Vseskozi lepo sončno vreme. Prava pomlad.

Za Nazaretom nas je v vsej božični skrivnosti sprejel Betlehem, bazilika Jezusovega rojstva, votlina rojstva, mlečna votlina, cerkev na pastirskih poljanah ...

Višek romanja pa je bil obisk Jeruzalema: Getsemani, Oljska gora, studenec Siloa, Bethesda, Galikantum, sv. Sion, Via Dolorosa – križev pot, kalvarija, Božji grob, zid žalovanja, stari del Jeruzalema, cerkev sv. Ane, Ein Karem, novi del Jeruzalema, parlament, spominski park, Emavs, Betanija.

Škoda! Prišel je konec in slovo od najbolj zanimive in lepe dežele na svetu. Od dežele, kjer sta si zaradi odrešenja podala roke Bog in človek. Iz dežele nešteti nasprotij in privlačnosti, ki se skozi stoletja in tisočletja prepletajo prav na tem koščku sveta.

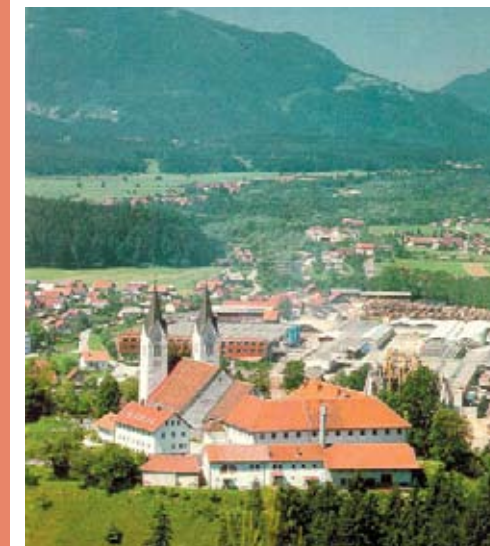
Utrujen in hkrati vesel, da sem smel potovati po tej deželi sem se skupaj s sopotniki vrnil domov. Ostali so spomini, prijateljstva in obljuba: ko bo prva prilika gremo spet. In morda me takrat ne bo več strah letenja.

Hvala vam, hvala p. Petru, škofu Juretu in vsem, ki so nam romanje omogočili. ■

Srednjevaški župnik Ivan Jagodic iz Bohinja

Letošnje duhovne vaje smo opravili v Nazarjah

Postni čas je obdobje, ki nas kristjane kliče k poglobljenem razmišljanju o našem življenju in njegovem smislu, o smrti in o našem bivanju v večnosti. Tedaj kar čutimo potrebo, da utrdimo našo vero, ki so jo morda nekoliko razmajali in razrahljali vsakodnevni bolj ali manj pomembni dogodki, in da se vsaj za kakšen dan ali dva umirimo ter posvetimo molitvi.

Zato smo z veseljem sprejeli ponudbo Društva prijateljev Svete dežele, naj se udeležimo duhovnih vaj, ki bodo potekale v frančiškanskem samostanu v Nazarjih od petka, 23. marca, do nedelje, 25. marca 2007. Ponudba je bilo toliko bolj vabljiva ob zagotovitvi, da bo ves čas z nami pater Polikarp. Nekaterim med nami je bil v študentskih letih nepogrešljiv vodnik, ko nam je svojo besedo in osebnim zgledom pomagal usmerjati prve korake v

Pater Polikarp pri sveti daritvi v cerkvi Marijinega oznanjenja v Nazarih

samostojno življenje. Njegovi koristni napotki, ki smo jih prejeli ob večernih študentskih srečanjih v Ljubljani so marsikateremu ohranili živo vero do današnjih dni, zato je bilo ponovno srečanje z njim v Nazarih v znamenju hvaležnosti in veselja.

Kako je pravzaprav potekal naš duhovni vikend?

V petek popoldne smo se po prihodu v samostan najprej namestili po lepo urejenih sobah in se nato zbrali v samostanski kapeli, posvečeni noseči Mariji, kjer nas je pater Polikarp pozdravil, nato je sledila sveta maša in po njej večernice ter na željo nekaterih udeležencev še rožni venec.

Sobota je bila posvečena praznovanju Marijinega oznanjenja. Še pred zajtrkom smo se ponovno zbrali v samostanski kapeli pri jutranjicah, po zajtrku pa smo imeli daljši nagovor in po njem razmišljanje. Sledila je sveta maša v cerkvi Marijinega oznanjenja, ki so se je udeležili tudi verniki domačini. Po njej nam je brat Ambrož ljubeznivo razkazal cerkev in njene kulturne znamenitosti. Posebne dragocenosti so oltarna miza sv. Frančiška Asiškega, delo Francesca Robbe, ter oljne slike enega naših

najboljših slikarjev 18. stoletja, Valentina Metzingerja. Med njegovimi deli nas je prav gotovo najbolj prevzela podoba sv. Barbare, ki kleči v jutranji svetlobi, za njo pa stoji njen oče s sovraštvom v očeh, pripravljen, da ji odseka glavo. Ta cerkev skupaj s prelepo loretsko kapelo prav gotovo zasluži pozornost, da se v njej ustavi sleherni popotnik ali romar, se v tihoti poglubi v molitev in si ob pogledu na umetnine dodatno obogati duha.

Po kosilu nas je pater Polikarp ponovno nagovoril. Naše duhovne vaje naj potekajo v znamenju velike resnice, ki se izraža v treh besedah: Bog je ljubezen. Poudaril je, da je naše življenje sestavljeno iz stalnih padcev. Toda Bog nas razume v naši grešnosti. Zato je pomembno, da se svojih slabih misli in dejanj iskreno pokesamo pred Njim in mu obljubimo, da bomo postavili svoje življenje na nove temelje. Tudi če je naš greh v nebo vpijoč, nam ga bo On izbrisal, če se res iz vsega srca želimo poboljšati. To je velika milost, ki se je morda vse premalo zavedamo in zato včasih po nepotrebnem obremenjujemo svojo vest. Če bomo na koncu odnesli domov vsaj to spoznanje, bodo naše duhovne vaje dosegle svoj cilj.

Za vse nas je bilo posebno doživetje srečanje s sestrami klarisami v kapeli njihovega samostana na južni strani cerkve. Pravzaprav beseda srečanje ni primerna, saj jih zaradi njihovega posebnega načina življenja v samoti in odmaknjenosti ni bilo mogoče videti, ampak samo slišati. Toda že njihovi glasovi so nam bili dovolj, da smo se v molitvi in petju povezali v duhovno skupnost. Najprej v soboto zvečer ob prebiranju večernic, še bolj pa v nedeljo pri sveti maši v kapeli svete Klare. Pri nagovoru je pater Polikarp poudaril moč molitve, ki je poglavitno opravilo klaris in prežema vse njihovo delo ter življenje. Tudi mi naj jih poskušamo posnemati. Jutro vedno začnimo s kratko molitvijo in se pogosto tudi čez dan ob raznih priložnostih spomnimo Boga, se mu priporočimo, zvečer pa zahvalimo za vse milosti, ki smo jih prejeli.

V nedeljo smo še zadnjič sedli k skupnemu kosilu. Po treh dneh smo postali že prava duhovna skupnost in kar težko nam je bilo, da je že prišel čas ločitve. Ob slovesu nas je pater Polikarp povabil, da prihodnje leto obnovimo duhovne vaje, mi pa smo mu zaželeli, naj ga dobri Bog še dolgo ohrani telesno zdravega ter bistrega in vedrega duha.

In morda kmalu na svidenje pri frančiškanih na Tromostovju. ■

Franci in Silvana Šivic

V spomin našemu članu Leopoldu Sulcerju (*6. 10. 1930 – †2. 11. 2006)

Kako prijeten je spomin na našega člana Leopolda Sulcerja v našem društvu! Ne vem natančno datuma, je pa že dolgo tega, ko sva se srečala na romanju v Sveti deželi, skupaj z ženo Darinko. Na seznamu je bilo napisano dr. Leopold Sulcer. Ob takem nazivu je Leopold malo pomigal z brčicami in slutil sem, da se tu nekaj skriva. Glede na njegovo izobrazbo in poklic, pač doktor v pomenu medicince, ni sodil zraven, kajti bil je strokovnjak na teh-

ničnem področju z dolgo prakso v Švici. Vendar, doktor gor, doktor dol. Pogovori tečejo in v skupini smo tako imeli doktorja. Romarice so takoj spraševale doktorja, za te in za one težave, navsote ... itd. Vendar

je doktor vedno tako hudomušno ordiniral, da je užival veliko zaupanje. In končno sva našla trenutek za pojasnilo. Enostavno, bila je tiskovna napaka na seznamu, vendar, če je že prijelo, zakaj bi se pa človek umikal. Torej, dragi gospod doktor Leopold: Hvala ti za zdrav humor na naših romanjih. Ejga, vedno si nam prinesel kakšno svežo gorenjsko novico, da smo bili seznanjeni, kaj Gorenjci delate. Čeprav si ogromno vedel, pa se čuditi nisi nikdar nehal. To te je pomlajalo. Posebej očitno je bilo to takrat, ko smo bili na Islandiji in na kratko skočili še na Grenlandijo. To so bili časi. Da smo pa zvedeli, da si odšel k Stvarniku, v nova in drugačna prostranstva in čudenja, nam je pa žena Darinka sporočila takole:

Čutim se dolžno, da vam sporočim, da je Leopold Sulcer 2. 11. 2006 nenadoma umrl, torej en član manj. Glede na to, da se zadnja leta nisva mogla več udeleževati vaših lepih romanj, tudi sama ne bom več član, če bo mogoče, bom ostala podporni član.

Hvaležno se spominjam vseh lepih romanj (zadnje je bilo na Islandijo), kako ponosno je Levko pripovedoval znancem, da mu je bilo dano videti Grenlandijo. Boglonaj – tudi v njegovem imenu.

Sprijazniti se je pač treba, da nas začnejo mlajši prehitevati in treba je stopiti »hkraj«, da gredo svojo pot (kakor smo nekoč tudi mi šli).

Vsem članom Društva prijateljev Svete dežele želim čim več lepih potovanj – romanj, izkoristijo naj jih, dokler jih lahko.

Hvala za vse in Bog vas živi! Darinka Polajnar – Sulcer. ■

p. Peter Lavrih

AKCIJA – Nabirka za krščanske šole v Sveti deželi

01.02. do 31.03.2007

210 EUR Frančiškanski samostan Lj.-Center; **150 EUR** Nemanič Jože, Šolske sestre; **135,39 EUR** Šemrl Gregor; **125 EUR** NN; **100 EUR** Gahornik Terezija, Kamenik Franc, Kramar Emil, Kuhar Marija; **70 EUR** Lamut Amalija; **65,09 EUR** Vogrin Štefka; **65 EUR** Brezner Franc; **60 EUR** Dobravc Darija, Fužir Karolina, Ramšak Ana; **50 EUR** Berk Lea, Bešter Mojca, Car Marija, Debeljak Marjan, družina Močnik, Kovač Helena, Legiša Roza, Peršin Marjeta, Ramšak Vera, Sever Alojz, Šifrer Marija, Školaris Talica, Zore Rezka, ŽU, NN, Župnija Grosuplje, Župnija sv. Lenart v Sl. Goricah; **42 EUR** Beravs Nikolaja, Beravs Vlasta, Natek Alojzija, Vilfan Janez; **41, 73 EUR** Macerol Ivanka; **40 EUR** Cerar Helena, Dovžan Julka, Hrastnik Ana, Kristan Helena, Repinc Marija, Ribič Katarina, Saksida Irena, Somrak Anton, Vaupotič Antonija; **35 EUR** Pajer Štefka; **30 EUR** Avsec Fani, Flajnik Ljudmila, Furlan Teodora, Klavora Mira, Krivonog Pavla, Repič Marica, Skupnost sestre frančiškance, Tonejec Ana, Vuk Marina; **29, 69 EUR** Šenčur Drago; **25 EUR** Furlan Boris, Kregar Marija Magdalena, Logar Ivana, Novak Mirko, Škrajenc Stanko, Taljan Franc; **22 EUR** Žura; **21 EUR** Rupnik Marija; **20 EUR** Bonca Valentina, Božič Marija, Breclj Marjan, Brumen Anica, Caserman Marta, Čemažer Neža, Černe Antonija, Faletič Gazvoda Ana, Harej Vojko, Humar Maks in Helena, Jamnik Anton, Janez Ana, Jelenec Jože, Kaučič Antonija, Kavčič Ivanka, KorenSlavica, Koron Adrijana, Kumpreščak Frančiška, Lavrenčič Margareta, Leben Vera, Lenassi Tatjana, Lesjak Ivan, Lovše Anica, Malalan Nika, Mihelčič Ivana, Mirt Marija, Mrakič Bogomir, Musič Zdenka, Ogrinec frančiška, Okorn, Ovčar Marija, Ovsenek Vladimir, Perko Jože, Pestotnik Mihaela, Pirc Janko, Polič Marija, Potočnik Janko, Prosen Simona, Pucko Marta, Ramšak Marija, Repolusk Silva, Rovtar, Sibal Janez, Smrekar Janez, Sovinc Marija, Stele Helena, Stopar Marija, Sukič Marija, Škvarc Leonard, Špeh Zvonimira, Štrancar Zora in Zoran, Šuštar Antonija, Turnšek Ivanka, Uršič Bojana, Vravnjak Lizika, Vrtačnik Janez, Zajec Jože, Zelenik Anton, Zupančič Jožefa; **19, 04 EUR** Kokelj Rozalija; **18 EUR** Greif Marija; **17 EUR** Bračič Marija, Krauberger Betka, Sterle Marjeta; **16 EUR** Ocistnik Sonja; **15 EUR** Čavlovič Dragica, Čufar Ana, Demšar Pavla, Flisar Marjana, Grad Franc, Hanžič Iva, Huber Marija, Janžekovič Pavla, Kavčič Cecilija, Kurinčič Berta, Mihelič Ema,

Novak Minka, Povirk Alenka, Sarjaš Konstantina, Slapnik Ladislav, Staroveski Doroteja, Šifrer Marija; **14 EUR** Jerman Peter; **13 EUR** Kastelic Ana, Kecec Terezija, Rozeničnik; **12,50 EUR** Leskovar Marija, Muskotelc Marija; **11 EUR** Župnija Velika Polana; **10 EUR** Antonič Matilda, Avflič Ana, Avsec Franci, Babič Marija, Belna Ana, Bernik Antonija, Borovnik Amalija, Brišnik Janez, Budna Martina, Česen Olga, Fekonja Marija, Gašpirc Marija, Gnezda Jožica, Horvat Mirko, Hostnik Marija, Hozjan Štefan, Jemec Tončka, Jerman Štefanija, Kauran Marija, Klemenčič Terezija, Kočvar Vida, Konečnik Anamarija, Kričaj Marija, Krivec Alojzija, Križnič Marija, Ličen Ada, Logar, Matičič Marija, Mlakar Franjo, Oblonšek Marija, Pavlica Otilija, Pavlica Otilija, Pejkovič Božena, Perko Marija, Petek Martin, Polanšek Franc, Prijatelj Danica, Puskas Ljubomir, Rosulnik Pavla, Rožič Leopold, Senčar Zvonka, Sever Marija, Simčič Albina, Stajner Anica, Stavbar Rožamarija, Sternad, Strašek Pavla, Šimek Ana, Šimenc Joži, Šumak Rozalija, Točaj Marija, Tolar Lojze, Tominec Lea, Trajbarič Štefan, Versnjaka Lidija, Vrtovec Pavel, Vurušič Franc, Zucchiati Nika, Zupančič Janez, Žagar Vera; **9 EUR** Pucko Martina; **8,40 EUR** Pelan Fani, Pelan Fani; **8,35 EUR** Pogladič Marija; **8 EUR** Knez Terezija, Kržan Vinko; **7 EUR** Mavrič Ana; **6 EUR** Salobir Cvetka, Poldi, Matej;

5 EUR Abe, Berden Marija, Bogataj Anamarija, Božič Franc, Cerar, Cerar Božena, Dolenc Nada, Filipi Ana, Fon Anica, Gabrijelčič Antonija, Glavar Uroš, Horvat Klara, Jug Stanislav, Knaflič Ida, Korez Marija, Lešnjak Janez, Marko Andreja, Merzel Franc, Miš Marija, Nikolič Marija, NN, Potočnik, Primar Andrej, Rebernik Milena, Skubin Ana, Smrekar Irena, Suholeznik Jožef, Ternar Ana, Tomis Zofija, Turk Alojzija, Urankar Zinka, Voker Helena, Zlodej Amalija, Zvonar; **4,20 EUR** Grafenauer Darinka; **4,04 EUR** Tostovršnik Aleš; **4 EUR** Mertelj Vida, Rozman, Vrhovec Marjeta; **2 EUR** Babič Zvonko, Rahne Stanislav.

Naj plemenita dobrotta ne pojenja! Bogu hvala za vas, drage dobrotnice in dobrotniki!

Uredila: Tatjana

FATIMA OB 90-LETNICI PRIKAZANJA (PORTUGALSKA) IN SANTIAGO (ŠPANIJA)

Od 30. 7. – 5. 8. 2007 z letalom in avtobusom

CENA ROMANJA: 760 EUR (182.126,40 SIT) za člane društva, za nečlane 836€ (200.339,00 SIT). PRIJAVE SPREJEMAMO TAKOJ, najpozneje do 1. julija 2007.

Udeležite se enkratnega romanja, kjer so trije veliki cilji:

FATIMSKA MARIJA, SV. ANTON PADOVANSKI V COIMBRI in v Lisboni, SV. JAKOB V KOMPOSTELI.

p. Peter Lavrih, ofm, CTS
tel.: 05 330 30 30
mob.: 041 66 91 34

Komisariat za Sveto deželo

Tržaška 85, 1000 Ljubljana
tel.: 01 24 44 250
faks: 01 24 44 253
www.rkc.si/cts/komisar
email: pater.peter@rkc.si
TRR 05100-8010637691

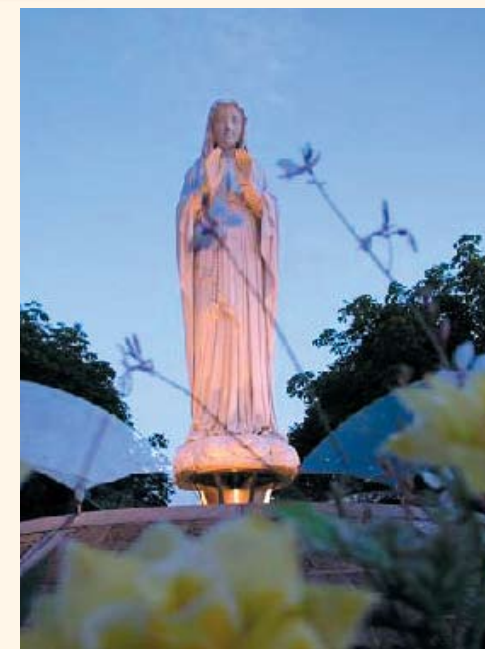
Sv. Elizabeta v Eisenachu

ROMANJE od 14. do 20. septembra 2007

- sv. Elizabeta Ogrska v Eisenachu (Nemčija)
- Mati ubogih v Banneuxu (Belgija)
- Pariz (Francija)

Program dobite na naslovu www.sveta-dezela.si ali na Društvu prijateljev Svete dežele.

Marija Pomagaj je tvoje ime

Šmarnice za leto 2007

napisala Berta Golob

Ob stoletnici kronanja milostne podobe Marije Pomagaj je v njeni sosesčini nastalo 31 zgodb, ki nas popeljejo v daljno in bližnjo zgodovino brezjanskega svetišča. Škofje so jih izbrali za letošnje šmarnično branje. Pričevanja izpred sto let in iz nedavnega časa spodbujajo pri bralcu vero in zaupanje, saj spregovorijo o tem, kako je bila Božja Mati vselej blizu svojim otrokom, pa naj so bile stiske osebnih ali pa narodnih in svetovnih razsežnosti. Knjižico zaključuje nekaj molitev, lavretanske litanije z odpevi in tri notografirane pesmi v čast brezjanski kraljici.

Cena: 5,00 EUR (1198 SIT).

Za bralce Brata Frančiška do 15. 5. 2007
samo **4,00 EUR** (959 SIT).

Format: 15 x 19,5 cm; broširano

Obseg: 112 str.

ISBN 978-961-6326-53-7

Kmalu izide:
Življenjepis sv. Elizabete
V Frančiškovem imenu
(zgodovina reda)

Knjigo lahko naročite na
naslovu:

Založba Brat Frančišek

Prešernov trg 4

1000 Ljubljana

tel.: 01 2429312

faks: 01 2429313

e-mail: zbf@rkc.si

<http://ofm.rkc.si/zbf>